

KÁROLI

KÁROLI GÁSPÁR REFORMÁTUS EGYETEM
HIVATALOS HALLGATÓI FOLYÓIRATA

magazin

PLATON
KARATAEV
INTERJÚ

8. oldal

LELKIMORZSA: ÉN SOHASEM ÁLMODOM

REKTORI
INTERJÚ

SZERETNÉL
JÁTSZANI?

INTERJÚ
TÓTH GABIVAL

SOCIETY, STATE AND CULTURE IN CENTRAL EUROPE

KRE-SZTE SUMMER UNIVERSITY

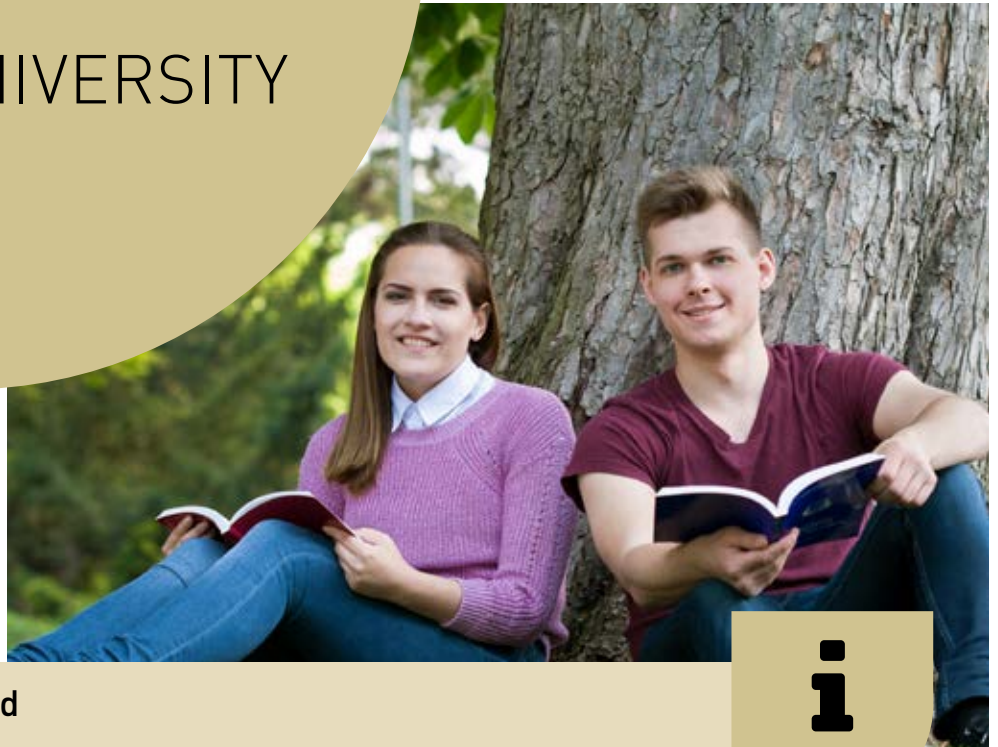
Arrival **3 July**
in Szeged

Programs **4-5 July**
in Szeged

Travel **6 July**

Programs **7-8 July**
in Budapest

Departure **9 July**
from Budapest

i

📍 Budapest & Szeged

📅 3-9 July 2022

📣 lectures, panel discussions with national and international speakers, cultural programs, guided city tours in Budapest & Szeged

💰 150 EUR + travelling individually (participation in the programme is free for the first 25/ 25 students from KRE and SZTE)

TOPICS OF THE SUMMER UNIVERSITY WILL BE AS FOLLOWS:

- The specific characteristics of the relationship between society and the state, the role of organisations that contribute to the establishment and maintenance of these relationships and the execution of social tasks;
- The cultural diversity of societies in Central Europe;
- The protection of cultural identity and cultural heritage by the state in Central Europe;
- The role of culture, identity and heritage in the societies of the region.

📌 **Credit:** 3 ECTS

📌 **Registration:** Please fill in the application form available at:

Application deadline: 10 June 2022

➔ www.kre.hu/summer-university

Organiser:

Károli Gáspár University
of the Reformed Church in Hungary

TARTALOM

02

**Rektori interjú:
Prof. Dr. Trócsányi Iászló**

05

**Útravaló:
Húsvét utáni létforma**

06

**Lelkimorzsa:
Én sohasem álmodom**

08

**Interjú a Platon Karataev
alapító tagjaival**

13

**Programajánló:
Szeretnél játszani?**

16

**Kitekintő:
Szólj be a papnak!**

20

**#KREatív:
Hallgatói alkotások**

23

**Kitekintő:
Interjú Tóth Gabival**

27

**Károli University: A Vital
Partner in Global Christian
Higher Education**

IMPRESSZIUM: A KÁROLI GÁSPÁR REFORMÁTUS EGYETEM HIVATALOS HALLGATÓI FOLYÓIRATA

Felelős kiadó: Kommunikációs Igazgatóság

Kiadó: Károli Gáspár Református Egyetem

📍 1091 Budapest, Kálvin tér 9.

Főszerkesztő: Horváth Miklós

Lapszerkesztő: Sárvári-Turbucz Eszter

További munkatársak: Herpai Blanka, Varga Csenge Virág

Kiadványtervezés: Tóth Attila // 3Mangó // www.3mango.hu

Szerkesztőség: Kommunikációs Igazgatóság

📍 1088 Budapest, Reviczky utca 6.

✉ sajto@kre.hu

Nyomda: Pátria Nyomda Zrt.

📍 1117 Budapest, Hunyadi János út 7.

ISSN: 2630-9491

Megjelenik 2000 példányban.

A szerkesztőség kéziratokat nem őriz meg, és nem küld vissza.

„olyan felelős fiatal értelmiségieket akarunk elindítani az életbe, akik egykoron átveszik tőlünk a stafétabotot”

Fotó: Bazánth Ivola

INTERJÚ PROF. DR. TRÓCSÁNYI LÁSZLÓ REKTORRAL, AKI FEBRUÁR ELSEJE ÓTA VEZETI INTÉZMÉNYÜNKET

Egy korábbi interjúban elmondta, hogy a családi hagyományokat követve választotta a jogi pályát. Milyen mintákat, példákat látott maga előtt, amitől az Ön számára is ilyen vonzó lett ez a hivatás?

Apai ágon felmenőim mind a könyvek és a tanítás bűvöletében éltek. A család Sárospatakról származtatja magát, Trócsányi Bertalan még az 1800-as évek végén könyvkereskedést és nyomdát alapított annak érdekében, hogy a pataki jogakadémia hallgatóit jegyzetekkel ellássa. Gyermekei közül József Sárospatakon lett jogtanár, Dezső Pápán teológiai professzor, György a Parlamenti Könyvtár főigazgatója, Zoltán pedig író és művelődéstörténész. A későbbi leszármazottak közül Zsolt híres történész lett, Miklós a Pécsi Egyetem tanára, édesapám id. Trócsányi László pedig nehéz időkben is elismert jogtudós volt. Ezzel a családi háttérrel vonzó lett számomra, hogy kövessem elődeim

példáját, szeressem a könyveket és az egyetemek szellemiségét. Az evangélikus hitvallású anyai ágról a gyakorlatiasságot örökölhettem, ezért is vállaltam két évtizeden keresztül az ügyvédi hivatást.

Rektor úr korábban belga és luxemburgi nagykövet volt, majd három évig vendégprofesszor a Jean Moulin Lyon 3 Egyetemen, illetve vendégelőadó a Louvaini Katolikus Egyetemen, ezt követően párizsi nagykövet... egyik kutatási témája a frankofón államok jogi és politikai berendezkedése. A francia nyelv és kultúra iránti szeretete honnan eredeztethető?

Az élet útjai kiszámíthatatlanok. A francia nyelvel még a középiskolában találkoztam, majd igyekeztem nyelvtudásomat csiszolni. A nyelvet azonban igazából a gyakorlatban lehet megtanulni, így amikor Louvain-la-Neuve-ben, Belgiumban voltam ösztöndíjas, a velem egykorú fiatal

oktatókkal beszélgetve mélyíthettem el nyelvtudásomat – nem vitatva, hogy a beszélgetésekre néha egy jó belga sör társaságában került sor. Később pedig a diplomáciában és az egyetemi kapcsolatokban is jó hasznát vettem a francia nyelvtudásnak. Büszke vagyok arra, hogy a Szegedi Tudományegyetemen folyó frankofón kezdeményezéseknek gyakor motorja lehettem.

Már február 1-jei rektori kinevezése előtt is több szállal kötődött a Károli Gáspár Református Egyetemhez. Részt vett például az Állam- és Jogtudományi Kar felállításában, illetve a jogászképzés megindításában is, továbbá az Alkotmányjogi Tanszék kutatóprofesszora volt. Milyen emlékekkel és érzésekkel érkezett rektorként az egyetemre?

Hegedűs Loránt egykori püspök ambiciózus tervekkel fogott hozzá az egyetemépítéshez. A jogi kar felállítása az ő ötlete volt.

A nagy dilemma az volt, hogy hol legyen a jogi kar? Kecskeméten, ahol egykoron a Református Jogakadémia működött vagy Budapesten. Nem volt könnyű döntés. Néhány kecskeméti év után végül Budapest lett a „győztes”, ennek indoka többek között az akkreditációs követelmények, másrészt Budapest vonzereje volt. Örülök, hogy a jogi kar felállításában közreműködhettem, az akkori tanári kar többségével baráti viszonyban is voltam. Később eltávolodtam az egyetemtől, igaz voltak időszakok, amikor meghívtak egy-egy kurzus megtartására. Szabó István püspök úr hívó szavára vállaltam el azt, hogy ismét felvegyem a fonalat a jogi karon és az Alkotmányjog tantárgyat oktassam. Akkor még nem gondoltam arra, hogy egyszer az egyetem rektora leszek. Balog Zoltán püspök úr volt, aki rektori megbízatásomat kezdeményezte, amelyet aztán – hosszas megfontolás után – örömmel elfogadtam.

Rektori feladataiban mennyire tudja kamatoztatni korábbi, széles körű tapasztalatait, amit eddig miniszterként, nagykövetként, jogászként vagy tanárként megélt?

A látásmódomra mindenképpen hatással van, hogy pár évig alkotmánybíró,

nagykövet, miniszter, ügyvéd lehettem, ma pedig európai parlamenti képviselő és egyetemi vezető vagyok. Biztos vagyok benne, hogy a tapasztalat segít a munkámban. Egy rektor sok emberrel és feladattal találkozik, döntéseket kell hoznia. A legfontosabb azonban az emberi tényező, el kell fogadtatnom magam a kollégákkal. Ezt nem hierarchiával, hanem emberi szóval kell elérni, egyetértésre kell jutni nehéz ügyekben is. Csak akkor lesz eredményünk, ha a hajtó nem különböző irányokba próbáljuk irányítani – azaz én a csapatmunkában hiszek. Nagy a felelősségünk, felelősek vagyunk a hallgatóinkért, a képzések színvonaláért.

Rektori beiktatási beszédében szorgalmazta a határon túli intézményekkel, valamint a Szegedi Tudományegyetemmel való szoros kapcsolat kiépítését is. Vannak már konkrét tervei az együttműködéseket illetően?

Az egyetemek között van egy egészséges verseny, de ez nem jelenti azt, hogy nincs szükség együttműködésre. A Kárpát-medencei magyar felsőoktatási intézményeket támogatnunk kell, de szükség van arra is, hogy a határon túli

magyar intézmények hallgatói megismerhessék egyetemünket, képzéseinket. Ezért szorgalmazom, hogy legyenek nyári táboraink. A Szegedi Tudományegyetem több mint harminc évig otthonom volt, így evidens, hogy erős szálak fűznek ezen felsőoktatási intézményhez. Mindezt az is segíti, hogy nem vagyunk konkurensok. Örülök, hogy ez év júliusában közös angol nyelvű nyári egyetemet szervezünk, ahova várjuk károlis hallgatóinkat is.

Több új projekt előkészületei is megkezdődtek: Nyári Egyetem, Junior Akadémia, Károli Interdiszciplináris Akadémia... Mi ezeknek a projekteknek a lényege, célja?

Az elért eredmények elismerése mellett szükség van a megújulásra. Kellenek az új kezdeményezések, kicsit „fel kell frissülnünk”. Ezt várják tőlünk hallgatóink is. Nem csak diplomát akarunk adni, hanem olyan felelős fiatal értelmiségieket akarunk elindítani az életbe, akik egykoron átveszik tőlünk a „stafétabotot”, felelősséget érezve az országért és tehetségükkel, elért eredményeikkel intézményünk jó hírnevét is öregbíteni tudják. A református egyház oktatási intézményhálózata tetején helyezkedik el zászlóshajóként a Károli. De ez nem hierarchikus viszony, az oktatási intézmények egymásra tekintettel, egymásért működnek, ezért is fontos a középiskolások számára most induló Junior Akadémia. Nagy reményekkel indítjuk útjára ezt az Akadémiát, akárcsak a Károli Interdiszciplináris Akadémiát, amely a tehetséggondozást fogja szolgálni.

Ön szerint milyen a jó tanár?

Nehéz kérdés. Egy tanárnak folyamatosan képeznie kell magát. Mindig újra és újra készülnie kell az órájára. A hallgatók azonnal megérik, ha valaki rutinból tartja meg az óráját. Másrészt a jó tanárnak érthetően kell előadnia a tananyagot. Kellenek a példák és ha kell, akkor pihentetesként egy-két vidámabb, személyes élmény is megengedhető. Ugyanakkor a református szellemiség megjelenítése is fontos, ha lehetséges van, akkor a példázat érkezik a Biblia

Fotó: Bazánthi Viola

Fotó: Bazánth Ivola

tanításán keresztül is. A jogi karon erre bőven van lehetőség (gondoljunk csak Jézus perére, a Tízparancsolat tanítására). A jó tanárnak van ideje a hallgatókra, és a vizsgáztatáskor arra kíváncsi elsősorban, hogy mit tud a hallgató, és nem azt akarja bebizonyítani, hogy mi mindent nem tud... Egyetemi hallgatóink számára fontos, hogy olyan tanár példaképeket találjanak, akikre egész életükben szívesen emlékeznek majd vissza. Az a jó tanár, akit a hallgatók évtizedekkel később is elismeréssel illetnek.

Hogyan tudja összeegyeztetni a közéletet az egyetemi katedrával?

Sok egyetemi oktató tölt be közéleti pozíciót. Így volt ez nálam is, de bármilyen tisztséget töltöttem be, mindig

megmaradtam egyetemi oktatónak. Az külön jól is esett, ha kormányülésen professzor úrnak szólítottak. Viszont amikor az ember belép az egyetem ajtaján, el kell felejtenie a közéleti tisztségét, és egyetemi sapkáját kell felvennie. Nem tartom helyesnek, ha valaki vegyíti közéleti szerepkörét tanári tisztségével. A tanárnak természetesen van véleménye, értékrendje – ez különösen elvárható egy egyházi felsőoktatási intézményben – ugyanakkor ügyelni kell arra, hogy a hallgatók ne a közéleti – akár politikai – szereplőt lássák benne, hanem azt az oktatót, aki azért ment be a tanterembe, hogy tudását megossza a hallgatókkal.

Rektor úr a rektori feladatok mellett az Európai Parlamentben is képviseli hazánkat. Hogyan tudja a brüsszeli

tapasztalatait és kapcsolatait az egyetem javára fordítani, illetve miként segíti a hazai tudományos életben való jelenléte a képviselői munkáját?

Az Európai Parlamentre úgy tekintek, mint egy nagy politikai agorára. Az egyetemi háttér segítségemre van a politika világában való eligazodásban is, ugyanis számos olyan baráti képviselővel tartok kapcsolatot, akik örömmel üdvözölték rektori kinevezésemet és bízom abban, hogy az egyetem nemzetközi kapcsolatainak bővítésében szerepet tudok vállalni. Biztatom fiataljainkat, hogy használják ki az Erasmus adta lehetőségeket, tanuljanak meg jól egy-két idegen nyelvet, találjanak barátokat határokon belül és kívül egyaránt. Ezirányú törekvéseiket támogatni fogom.

Jövőre ünnepli az egyetem fennállásának 30. évfordulóját: milyen gondolatokkal, tervekkel tekint a jeles évfordulóra?

A református felsőoktatás több évszázadra nyúlik vissza. A Károli Gáspár Református Egyetem egyik szellemi örököse a korábbi kollégiumoknak, jogakadémiáknak. A 30 éves évforduló lehetővé teszi, hogy megemlékezzünk a református felsőoktatás dicső történetéről, számba vegyük napjaink feladatait és gondolkodjunk a jövőről. Bízom benne, hogy méltó módon tudunk együtt emlékezni és ünnepelni. ■

HÚSVÉT UTÁNI LÉTFORMA

ÍRTA: PROF. DR. BALLA PÉTER
HITÉLETI REKTORHELYETTES

Egy kedves ismerősömtől hallottam évekket ezelőtt, hogy a húsvét nem csupán egy ünnep egy adott évben, hanem abban kell minden húsvétkor megerősödnünk, hogy az egész életünket, annak minden napját immár „húsvét utáni létformában” élhetjük. Ismerősöm arra utalt ezzel, hogy Krisztus feltámadt, és Lelke által jelen van az életünkben – ezért mi se „viselkedjünk úgy”, mint ha nem tudnánk erről a csodálatos lehetőségről: a feltámadott Jézus lelki erőt ad a mindennapok feladatainak ellátásához, terheinek hordozásához. Az egész keresztyénséggel együtt valljuk mi is: nem csupán húsvétkor, hanem minden vasárnap arra is emlékezünk istentiszteleteinken, hogy Jézus „a hét első napján” támadt fel (Mk 16,2) – ezért azt is lehet mondani, hogy minden vasárnapi istentisztelet „húsvéti” istentisztelet is.

Az Újszövetségben mind a négy evangélista részletesen beszámol Jézus földi élete utolsó napjairól, a virágvasárnapi eseményektől nagypénteki keresztre feszítéséig, majd azután húsvéti feltámadásáról, és még arról is, hogy a feltámadott Jézus megjelent tanítványainak. Pál apostol ekkor még nem volt Jézus követője, de a „damaszkuszi úti” élménye (ApCsel 9), a feltámadott Jézussal

való találkozása után leveleiben nagyon sokszor említi Jézus megváltó halálát és feltámadását. A sok ilyen igehely közül most figyeljünk a Filippiekhez írt levele néhány versére. A levél 3. fejezetében, a 9–11. versekben ezt olvassuk: „*nincsen saját igazságom a törvény alapján, hanem a Krisztusba vetett hit által Istentől van igazságom a hit alapján, hogy megismerjem őt és feltámadása erejét, valamint a szenvedéseiben való részesedést, hasonlóvá lévén az ő halálához, hogy valamiképpen eljussak a halottak közül való feltámadásra*”. Krisztus halála az én óemberem („régienem”) „halálát” kell jelentse (Ef 4,22; Kol 3,9), hogy Őt követve, új életben járjak. Amikor elfogadom, hogy Isten Krisztus halála „érdeméért” bocsátja meg bűneimet, és ezután a feltámadott Krisztus vezetésével, erejével szeretnék élni – ezt nevezi a Szentírás „megtérsnek”. Elfordulok a korábbi életemet jellemző gondolatoktól, tettektől, és segítségül hívom a feltámadott Jézust, hogy ő határozza meg egész életemet. Ez a „húsvét utáni létforma”.

Itt a Filippi levélben, a következő versekben az apostol így folytatja (Fil 3,12–14): „*Nem mintha már elértem volna mindezt, vagy már célnál volnék, de igyekszem, hogy meg is ragadjam, mert engem is*

megragadott Krisztus Jézus. Testvéreim, én nem gondolom magamról, hogy már elértem, de egyet teszek: ami mögöttem van, azt elfelejtve, ami pedig előttem van, annak nekifeszülve futok egyenest a cél felé, Isten mennyei elhívásának Krisztus Jézusban adott jutalmáért.”

A Károli Gáspár Református Egyetem közösségében egy új rektori ciklus elején járunk, ilyenkor természetes, hogy célokat tűzünk ki magunk elé, akár a közvetlen jövőre nézve, akár több évre előre tekintve. Ezek között vannak tanulmányi, tudományos és közösségi életünket érintő célok is – igen, fogalmazzunk meg ilyeneket kisebb-nagyobb közösségeinkben egyaránt! Majd az év (évek) vége felé tekintsünk vissza a megtett útra ezzel a kérdéssel: mi valósult meg céljainkból? Mindehhez „útravalóul” még egyet tegyünk hozzá Pál apostollal:

„Isten mennyei elhívásának Krisztus Jézusban adott jutalma” is legyen a szemünk előtt, „az örökkévalóság szempontjából” is tudjunk a jelenünkre nézni. Krisztus feltámadása erejét kívánom a Károli egész Közösségének az elkövetkező hetekre, hónapokra, évekre is!

Seffer Valentina
alumni hallgatónk
alkotása

ÉN SOHASEM ÁLMODOM

ÍRTA: HERPAI BLANKA, A KAPSZLI TAGJA

„De miért is kellene figyelembe vennünk az álmokat, ezeket a lényegtelen, illékony, megbízhatatlan és bizonytalan, csalóka képeket?”

- C. G. Jung

Pedig mindannyiunknak vannak álmai, megvalósítandó életcéljai, ahogy elsőszámú nézői is vagyunk saját szemfüggönyünk mögött lejátszódó, sokszor bizarr éjjeli epizódoknak. A köznyelvben álmodozás alatt egy, az itt és most állapottól elrugaskodott, távoli, elérhetetlen dimenzióban játszódó jelenetet értünk. Nem sokban tér el a szakirodalom fogalomismertetése sem, amely az álmot módosult tudatállapotként definiálja, és mintha csak egy egzotikus étel receptje volna, különböző hozzávalókból állítja össze. Ilyenek az ábrándok, a képzeletbeli képek, a minket foglalkoztató dolgok, emlékek, megfűszerezve mindazzal, ami az álmodás napja során történik velünk. A kutatások szerint egy álom felidézéséhez a jó időztetés a kulcs, az, hogy alkalmas időben ébredjünk álmainkból, történetesen a gyors szemmozgással fémjelzett REM-szakaszban, amikor az agyi aktivitás, a szívverés és a szemmozgás is jóval felülmúlja az NREM-szakasz aktivitási szintjét.

Sigmund Freud az elsők között foglalkozott az álmok pszichológiai értelmezésével, olvasatában az álom „a tudatalanba vezető királyi útnak” felel meg, amely rejtelmes elemekkel van kiköveve, ugyanis a pszichoanalitikus a tudatalanba űzött vágyakat, szükségleteket és gondolatokat mind az álmok hatáskörébe lokalizálta. Míg ezeket a látens álmotartalom szimbolikus formában megjelenő komponenseinek tartotta, addig az álom tényleges cselekményét alkotó szereplőket és eseményeket mani-

fest az álmotartalomként írta le. A látens álmok szimbólumai – értelmezésében – mindazon elemek, amelyek önmagukban szorongást és büntudatot okoznak az álmodó ébredésében, ezért egy, a benne működő „cenzor” úgy rendezi el az álmoképeket, hogy a nem kívánatos gondolatok és vágyak kizárólag közvetett formában legyenek hozzáférhetőek. Freud továbbá kiemeli az álmodás során zajló „álommunka” folyamatát is, amely ezen látens tartalmak felszínre hozását célozza meg, azok manifeszt tartalommal alakítása révén. Megfigyelései alapján szorongásos ébredés követ minden kudarcba fúlt álommunka-folyamatot.

Későbbi elméletek részben cáfolták, részben kiegészítették, pontosították a freudi elméletet, mindezek közül azonban formabontó értelmezést kínált fel Carl Gustav Jung svájci pszichoanalitikus, aki – akárcsak a pszichoterápiás kezelésben részt vevő klienst – az álmokat is a korban meglepően széles spektrumon tudta látni és megnyilatkozásait értelmezni. Egyik előadásában az álmot a szimbólum jelenségével hozta analógiába az alapján, hogy mind a szimbólum, mind az álom többet jelent annál, mint amit

jelöl vagy kifejez, alkalmazása specifikus és különleges, valamint rejtett vagy ismeretlen értelemmel bír. Jung az álmot – a közzélekedéssel ellentétben – nem egy, az álmodóval megtörténő, passzív élményként értelmezi, mindinkább olyan aktív és normális pszichés eseménynek tartja, amelyet mi magunk spontán módon, de célzatosan hozunk létre, akárcsak azt a benne megjelenő szimbólumokkal is tesszük. Mi több, az álmot, mint élő entitást felruházta azon tulajdonsággal is, hogy ő maga képes kiválasztani egyéni kifejezőmódját, amely legtöbb esetben a képi és nyelvi formátumot részesíti előnyben; elméletét alapul véve innen érkezik a sok kesze-kusza álmokép, melyet ébredéskor mi magunk is nehezen értelmezünk egymás mellett.

És miért különleges a jungi álmóértelmezés? Leginkább azért, mert a mester az álmodót legalább olyan nélkülözhetetlennek ítélte az álmok megfejtéséhez, mint az analitikust. Akárcsak a rajzok pszichodiagnosztikai vizsgálata során, úgy álmóértelmezéskor is kulcsfontosságú a produktum genezise. Nincs rajz rajzó nélkül, ahogyan álom sem álmodó nélkül. Nemcsak az álmodót, az álmot

is komolyan veszi és feltételezi, hogy az egy az egyben közli mondandóját a megzavart álmodóval, képei önmagukért beszélnek. Jung értelmezésében az álmok figyelmeztető funkcióval is bírnak, valamint felkészítik a gyanútlan álmodót egy jelentős életeseményre, még mielőtt az valósággá válna. Álljon itt egy példa a pszichoanalitikus munkásságából, amely alátámasztani véli mindezen elméleteket:

„Emlékszem egy férfi esetére, aki többszörösen és menthetetlenül belebonyolódott bizonyos ügyletekbe. Ezt kompenzáló mármár halálos szenvedélyt táplált magában a hegymászás iránt: így próbálta felülmúlni önmagát. Ekkor egyik álmában azt látta, hogy egy magas hely csúcsáról elszáll a levegőbe. Amikor elmesélte nekem ezt az álmát, rögtön megláttam azt a kockázatot, amelynek kitette magát, és minden tölem telhetően elkövettem, hogy hangsúlyozzam ezt a figyelmeztetést, és meggyőzzem őt, milyen fontos volna, hogy visszafogja magát. Még azt is elmondtam neki, hogy a szóban forgó álom arra utal, hogy hegymászás közben halálos szerencsétlenség éri majd, de minden hiába volt: hat hónappal később szó szerint „elszállt a levegőbe”. Egy túravezető látta, amint ez a

férfi a barátjával egy igen veszélyes helyen kötélén ereszkedik alá. A másik fiatalember átmenetileg egy párkányon vetette meg a lábát, álmodónk pedig fölötte állt és követte őt. A túravezető elmondása szerint ekkor viszont hirtelen elengedte a kötelet, „mintha a levegőbe ugrana”. Barátjára esett, majd mindketten alázuhantak a mélybe – és azonnal szörnyethaltak.”

Jogosan merülhet fel a kérdés, hogy mi történik abban az esetben, ha akár a fenti álmodó, akár mi magunk visszatérően ugyanarról álmodunk. Mire figyelmeztethet? A jelenség a kollektív tudattalan felől is megközelíthető, hiszen a zuhanás, a kihulló fogak, menekülés valamilyen veszélyes állat elől mind-mind kollektív szinten visszatérő álmaink. Más oldalról közelíti meg a kérdést a jungi magyarázat, mely szerint a visszatérő álmok egy, az étellel kapcsolatos hibás beállítódást kompenzálnak, és vagy múltbéli még fel nem dolgozott traumatikus élményt, vagy – akár a hegymászó esetében – egy eljövendő eseményt előlegeznek meg. Álmaink saját lényünk immanens részei, amelyekhez nálunk senki nem ismeri jobban a megfejtést. Azonban az álom illékony természeténél fogva érdemes

minél hamarabb megragadni, álmnaplóban vezetni ezeket a rólunk oly sokat eláruló, izgalmas kalandokat. Hátha a végére összeáll az álmodás közben csupán darabos kép. ■

MI IS AZ A KAPSZLI?

A KAPSZLI a Károli Gáspár Református Egyetem pszichológia szakos hallgatói köre, ami már több mint 10 éve foglalkozik pszichológiai témájú előadások és konferenciák szervezésével. Legfontosabb céljuk, hogy a pszichológiai ismereteket mind szakmabeliek, mind laikusok minél szélesebb köréhez juttassák el, ezért rendezvényeik mindenki számára nyitottak és ingyenesek.

Fő programjaik a havi rendszerességű LelkiMorzsa előadásorozat, illetve a KAPSZLI Pszichológiai Napok, Magyarország legnagyobb ingyenes pszichológiai konferenciája, ahol három napon keresztül a legnevesebb hazai szakemberek által tartott előadásokon és műhelyeken vehetnek részt az érdeklődők.

📍 <https://krekapszli.com/>

📘 <https://www.facebook.com/KAPSZLI/>

FORRÁSOK:

- Atkinson, R.C., Hilgard, E.R., Smith, E.E., Nolen-Hoeksema, S., Fredrickson, B.L., & Loftus, G.R. (2005): *Pszichológia*. Budapest, Osiris Kiadó. 222-230.
- Jung, C. G. (2020). *A szimbolikus élet*: Vol. 18/1, Budapest, Scolar. 200-262.

„MIT TÁLÁLSZ A SZAVAKON TÚL?”

INTERJÚ A PLATON KARATAEV ALAPÍTÓ TAGJAIVAL

Gyerekkorukból ismerik egymást, hasonló személyiségek, akik végül ugyanazt a hivatást is választották: mindketten pszichológia szakon végeztek a Károli Gáspár Református Egyetemen. Bár évfolyamtársak nem voltak, végül mégis ugyanabban az évben diplomáztak. A közös zenei ízlés összekapcsolta őket, így egyetemi éveik alatt megalakult a zenekaruk, mely egyre nagyobb népszerűségnek örvend. A Platon Karataev két tagjával, Balla Gergővel és Czakó-Kuraly Sebestyénnel beszélgettünk.

Ismeretségetek nem a Károlin kezdődött. Mesélnétek erről?

Sebő: 9-10 éves korunktól kezdve együtt jártuk focizni, onnét indult az ismeretségünk, majd miután otthagytam a foci-csapatot, nem tartottuk ugyan szorosan a kapcsolatot, viszont tudtunk egymásról, Facebookon ismerősök maradtunk. Később a zene kötött minket újra össze. Észrevettük, hogy hasonló zenéket posztolunk Facebookra, valamint Gergő látta, hogy elkezdtem saját dalokat kiadni. Ekkor keresett meg, hogy tetszik neki, amit csinálok, ezért együtt elkezdtünk a magunk örömeire zenélni. Ez volt az alapja annak, hogy végül a saját ötleteinket is megmutattuk a másoknak. Észrevettük, hogy ebben is van egy elég erős közös metszet, egy közös érzésvilág, ezért úgy döntöttünk, érdemes ezekkel közösen foglalkozni, összeadni egymás gondolatait

egy közös alkotásba. Egyik ilyen zenével kapcsolatos beszélgetésünk során kérdezett engem Gergő a Károliról, jelezve, hogy ő is ide jönne tanulni.

Gergő: Amikor elkezdtünk együtt zenélni, feldolgozásokat játszani – Sebő gitározott, én nagybőgőn zenéltem –, akkor még jogász szakra jártam az ELTE-re, de akkor már gondolkoztam rajta, hogy átjelentkezem a Károli pszichológia szakjára. Sebő akkor már másodéves volt, így két évfolyammal később, de én is károlis lettem, végül azonban ugyanabban az évben végeztünk. Annak idején nem hivatástudatból választottam a jogász képzést, de mivel jó voltam magyarból és történelemből, így bíztam benne, hogy felvesznek. Azonban motiváció nélkül egy jogi egyetemet nem lehet elvégezni, így végül váltottam és felvéliztem pszichológia szakra a Károlira.

Azt gondolná az ember, hogy régi elhárítás vezérelt titeket a pszichológia felé.

Sebő: Igen, utólag nézve, visszabontva, minden egyértelműnek tűnik már, de ez akkor korántsem volt ilyen evidens. Én is nem sokkal a leadási határidő előtt döntöttem el, hogy a mérnöki pálya helyett pszichológiára megyek inkább. Visszatekintve tényleg nagyon jó döntés volt, de akkor sem pszichológusok, sem zenészek nem szerettünk volna lenni.

Gergő: Nekem felüdülés volt a jog után, hogy végre azt éreztem, érdekelnek a tantárgyak, volt, hogy az ajánlott szakirodalmakat is elolvastam. Számomra jó visszajelzés volt, hogy tényleg olyan helyre kerültem, ami valóban érdekel és motivál. A szak befejezése után ért el a zenekar is egy olyan állapotba, amikor már meg tudtunk élni belőle, így én

végül nem kezdtem el pszichológusként praktizálni, ami viszont nem jelenti azt, hogy egy napon ne foglalkoznék majd vele komolyabban is, hiszen továbbra is nagyon érdekel ez a pálya.

Sebő viszont praktizál, ha jól tudom.

Sebő: Igen, egyelőre kevés klienssel dolgozom. A Covid-járvány alatt mozdult el az érdeklődésem ebbe az irányba, illetve ekkor éreztem azt az önismereti és élettapasztalati magabiztosságot, hogy merek emberekkel foglalkozni, tanácsadást folytatni. A járványhelyzet miatt a zenéből származó bevételeim is visszaestek, így kézenfekvő volt, hogy a szakmám felé forduljak. Nagyon élvezem, szeretnék majd még intenzívebben is foglalkozni vele, de jelenleg nagyobb energiát most még nem tudok belefektetni. Jelenleg a zene van a fókuszban, és amíg érdeklődés is van irántunk, addig a zenekar a prioritás.

Mit szólnak a kliensek, amikor megtudják, hogy te amúgy zenész is vagy?

Sebő: Általában eljön az a pont, amikor látom rajtuk, hogy na, most már tudják, hogy amúgy zenélek is, hogy van egy bizonyos mértékű ismertségem, de nem szokott ebből probléma lenni – arra nagyon figyelek, hogy ez ne befolyásoljon senkit a közös munka során.

A vallásos neveltetésnek mennyire határozta meg a pályaválasztásotokat?

Gergő: Engem mindig is érdekelték a lelki kérdések, és a pszichológia olyan változatos tudományterületekkel is átfedésben van, mint a vallások, a filozófia, a szépirodalom, a lélektan, az ember biológiai létezése – mindazokkal a kérdésekkel és témákkal, amik engem is foglalkoztatnak, így a szak komplexitása számomra nagyon kézenfekvő volt.

Sebő: Rám szerintem annyiban lehetett hatással a neveltetésem, hogy mindig is sokkal jobban odafigyeltem a lelki dolgokra, ha nem ebben nőttem volna fel, lehet hogy nem így alakul.

Még az egyetemi éveitek alatt alakult meg a zenekar, viszonylag fiatalok voltatok, hamar népszerűek lettetek. Hogyan viszonyultok a sikerhez?

Gergő: Ez a része soha nem foglalkoztatott igazán minket, emellett a siker is egy nagyon relatív dolog. Az első években minden egy buborékon belül történt velünk, ha megkérdeztél volna valakit a buszmegállóban, hogy ismeri-e a Platon Karataev zenekart, akkor nagy valószínűséggel csak nézett volna egyet; leginkább az underground közegben lettünk ismertebbek. Nálunk mindig a befelé figyelés volt fókuszban, ezért

nem is tulajdonítottunk ennek túl nagy jelentőséget. Még az is nézőpont kérdése, hogy ahol ma vagyunk, azt sikernek lehet-e nevezni.

Sebő: Megvan az a közeg, ahol jobban ismernek minket, tehát népszerűbbek, ismertebbek vagyunk. Egyébként belülről teljesen máshogy éli meg ezt az ember, mert amíg kívülről esetleg azt látja valaki, hogy ez a zenekar megindult fölfelé, addig mi mindig úton levőnek érezzük magunkat, napról napra elvégezzük a munkánkat és nem tűnik fel, hogy most esetleg máshol lennénk, mint voltunk.

Viszont egy átlagemberhez képest más az életetek.

Gergő: Igen, viszont annyira fokról fokra, lépésről lépésre történt velünk minden, hogy nagyon természetesnek tűnt nekünk ez az átmenet, a koncertjeinkre járók száma is fokozatosan nőtt, tehát nem kellett váratlanul kiállnunk egy nagy tömeg elé.

Emlékeztek még az első színpadi fellépésekre? Izgulatok?

Gergő: Természetesen. Én konkrétan remegtem, hiszen alapból egyikőnknek sem komfortos színpadon lenni, nem vagyunk született előadóművészek, nem ez a természetes közegünk, mindkettőnknek tanulni kellett ezt a helyzetet is. Fontos volt azonban, hogy ne vegyünk fel egy pózt a színpadon, hanem hogy önmagunk maradjunk ott is.

Sebő: Nekem sokat segít a színpadra lépéskor, ha imaginációs gyakorlatokat végzek koncert előtt. Ez azt jelenti, hogy relaxált állapotban a lehető legpontosabb képekkel megpróbálom előhívni, hogy mi fog történni aznap este a színpadon. Segít felkészíteni az embert, hogy ne érje ott meglepetés, illetve, hogy minél inkább átélje és élvezze majd a pillanatot, amit ott tölthet. Ez a technika például konkrét hozadéka a pszichológiai tanulmányainknak.

Kép: Wertán Bótond

Előfordultak színpadi bakik is?

Sebő: Teljesen amatőrként kezdtük el a zenekart, így ennek még rajtunk vannak a nyomai. Olyan hibákat tudunk még most is elkövetni, hogy fogjuk a fejünket. Például van, hogy a gitár capot¹ bent hagyom az autóban koncert előtt. Sokszor ejtettünk már el hangszereket koncert közben, szóval bármi, amit el tudsz képzelni, megtörtént már velünk.

Gergő: Történt már velünk minden, úgyhogy szerintem új szituációba már nem keveredhetünk *(nevetnek)*. Kevés tudással, az úton levés közben tanultunk meg nagyon sok mindent, így ránk nagyon igaz, hogy saját hibájából tanul az ember. Ez persze az adott helyzetben bosszantó, de ezeknek is köszönhető, hogy eljutottunk oda, ahol most vagyunk.

Zenélni viszont tanultatok gyerekként, még ha nem is gitározni.

Gergő: Igen, jártunk zeneiskolába, más-más hangszereken tanultunk, ezért a zenekarban használt hangszereket autodidakta módon sajátítottuk el. Sajnos a szolfézs pont kimaradt az életemből, amit ma már nagyon sajnálok. Folya-

matosan igyekszünk fejlődni: Sebő a produceri munkához kapcsolódóan tanul, én gitártanárhoz járok, tanulok zeneelméletet is, tehát továbbra is képezük magunkat. Most már nem mondanám, hogy amatőrök vagyunk, de mindig van mit tanulni.

Mindketten kórusban is énekeltek. Bátorított valaki titeket, hogy tehetségetek van az énekléshez, a zenéhez?

Gergő: Jártam népdal- és zoltáréneklő versenyekre is, de amikor mutálni kezdtem, akkor kiszálltam az egészből. Valószínűleg feltűnt másnak is, hogy megy az éneklés, mivel kisgyerekként mindig engem küldtek el versenyekre, emellett a muzikalitás, a zenei hallás látszódt, hogy ott volt bennem. Nekem a hegedűtanárom mondta mindig, hogy nagyon tehetséges vagyok, csak keveset gyakoroltam – akkor inkább focizni szerettem jobban.

Sebő: Nekem nagy büszkeségem, hogy minden népdalversenyen, ahol indultam, nyertem. A kórusban is szólistává tettem, tehát ott volt nekem egy nagyon pozitív visszajelzés már gyermekkoromban, hogy az énekléssel érdemes foglalkoznom. Utána viszont már csak akkor kezdtem

el ezzel tudatosan foglalkozni, amikor a zenekar miatt szükséges volt, hogy magántanárhoz járjak.

Megmutattátok valakinek az első szerzeményeket?

Gergő: Sebő hamarabb kezdett el dalokat írni, de nem igazán mutattuk meg senkinek – egymáson kívül. Emlékszem, édesapámnak mutattam egy első demót, de ő nem hitte el, hogy ezen a felvételen mi vagyunk, azt mondta, hogy olyan mintha a Simon & Garfunkelt hallgatná. *(nevetnek)*

Sebő: Szerintem nálunk, pszichológia szakon a 120 fős évfolyamból körülbelül 3 ember ha tudta, hogy én zenélek is. Egyébként most sem gondolnám, hogy tudják, hogy az egykori évfolyamtársuk játszik a Platon Karataev zenekarban.

2018 telén készült már veletek egy interjú a Károli Magazinban², akkor még kizárólag angol nyelven zenéltetek. Kérdésként felvetődött, hogy fogtok-e valaha magyar lemezt kiadni, akkor Gergő még csak nagy álomként említette ennek megvalósulását, míg Sebő az akkor zenei stílushoz nem tudta elképzelni a magyar nyelvű

¹ A kapodaszter (szárm: olasz capotasto=fej, főnök) vagy capo egy olyan eszköz, mely a gitár fogólapjára, az érintők (bundok) közé rögzítve megváltoztatja mind a hat üres húr hangmagasságát. Tekintheető akár plusz mutatóujjnak, amely barréfogással leszorítja a húrokat. A kapodaszter segítségével könnyebben transzponálhatóak a dalok.

² A korábbi interjú itt elolvasható: [www.kre.hu](#)

dalokat. Most 2022 januárjában kijött az első magyar lemez, sorozatban a harmadik. Hogyan született meg a *Partért kiáltó* című album?

Sebő: Kezdetben tényleg nem rajongtam ezért az ötletért, mert amikor az az interjú készült, akkor még nagyon az angolszász dallamvilág, dalszerkezet jellemezte a Platont, az angolszász folk zene hagyományait követtük. Azt éreztem, hogy arra a dallamvilágra, arra a ritmusvilágra olyan erőltetetten lehet csak a magyar szöveget rátenni, amely nekem személy szerint nem tetszett. Azóta változott a zenei stílusunk is, a dalszerzésben is fejlődünk, eltávolodtunk az angol folk hagyományoktól, s párhuzamosan Gergő olyan magyar szövegekkel lepett meg, ami fantasztikusan hangzott. A zenénk átalakulásával pedig a szöveg is nagyon szépen ráillett a dallamainkra. Együtt haladtunk mi is ezzel a változással és örömmel láttuk, hogy működik. Szépek lettek a dalok és nekem sem volt már semmi ellenérzésem ezzel kapcsolatban.

Gergő: Mivel szövegcentrikusak vagyunk, így a vágy és a törekvés megvolt a magyar nyelvű dalszerzésre is, de volt bennem egy bénultsági érzés is, egyrészt Hamvas, Pilinszky és Weöres után magyarul megszólalni nagyon nehéz, úgy éreztem, hogy túl messze vagyok attól, hogy bármit is mondjak ezen a nyelven. Jó magyar dalszövegek írásához egy teljesen másfajta tehetségre van szükség, mint megírni egy jó angol szöveget. Prozódiailag az angolban rengeteg az egyszótagú szó, sokkal könnyebb rátördelni a dallamra, míg a magyarban a hosszú szavak és mondatszerkezetek nem kedveznek ennek. Körülbelül két évvel ezelőtt azonban átszakadt nálam ez a mentális gát, és elkezdtek jönni a magyar szövegek is. Alkotói filozófiánk az, hogy az ember legbelsőbb rétegét, legbensőbb magját érjük el, így fontos, hogy szövegeinkre minél kevesebb réteg rakódjon rá, amely gátolná ezt a célt. Az angol nyelv is egy ráakódott réteg volt a dalokon, mivel

nekem is tanult nyelvem az angol, ezért sohasem fogok úgy megszólalni rajta, mint az anyanyelvemen. Hiszem, hogy a szöveg szempontjából a nyelv apró rezdülései és árnyalatai is sokkal jobban tudnak érvényesülni.

Ezek szerint nem egy tudatos döntés volt.

Gergő: Nem, egyáltalán nem. Náluk az egész projektre jellemző egyfajta önzőség, mert arra sosem figyelünk, hogy esetleg mi lenne az elvárás felénk, mit szeretnének az emberek, ha játszanánk. Csak azt csináljuk, ami nekünk négyünknek tetszik, amit önazonosnak tartunk. Sosincs hatással az alkotói döntéseinkre, hogy kifelé mivel lehetnénk sikeresebbek. Mindig a belülről fakadó folyamatokat figyeljük, ezeket próbáljuk meg letapogatni és megvalósítani.

A közönség hogyan fogadta az új albumot?

Gergő: Szerintem nagyon pozitívan. Az új lemez is egy hosszú, organikus érisi folyamat eredménye volt, így nincs izdadságszaga a daloknak, érződik rajtuk továbbra is a természetesség, szépen fel tudott illeszkedni arra az ívre, amelyen a zenekar halad. A közönségtől azt a

visszajelzést kaptuk, hogy még inkább tudnak kapcsolódni a szövegeinkhez, a lemezbemutató koncertünkön is éreztük már, hogy teljesen más minőségű találkozás van köztünk és a közönség között. Olyan, mintha leomlott volna egy fal. Egyszerre rezonál rengeteg emberrel egy-egy magyar sor, amit kiéneklünk. Sokkal intimebb a kapcsolódás a magyar nyelvű dalokhoz, mint annak idején az angol nyelvűekhez volt, nagy ereje van ennek.

Mennyire volt nehéz angolul énekelni?

Sebő: Őszintén szólva én nagyon szeretek angolul énekelni, otthon is rengeteget éneklek ezen a nyelven, de arra odafigyelni, hogy a kiejtésünk jó legyen, nagyon nehéz. Itt nem arról van szó, hogy „Hunglish” angolunk lenne, de magyar szemmel nézve egy egészen jó angol is nagyon bután tud hangzani, hogyha rosszul van kiejtve, főleg egy dalban elénekelve.

Gergő: Ezt sajnos nem tudjuk levetkőzni, még ha éveket élnénk is kint külföldön, szerintem akkor sem lenne olyan tökéletes a kiejtésünk. Nekem van olyan külföldi ismerősöm, aki szerint jó zenekar vagyunk, de az akcentusunk miatt nem tud minket hallgatni. Ez főleg az anyanyelvű

Kép: Komróczki Dina

angolokat zavarja. A stúdiózás során egyébként mindig nagyon figyeltünk arra, hogy milyen a kiejtésünk. Többször felvettünk egy-egy számot, általában az volt az irány, hogy az amerikai angolt próbáljuk meg énekelni, ennek pedig végül az lett a vége, hogy az emberek találgatnak, milyen nemzetiségű zenekar lehetünk. Rendszerint új-zélandi, ausztrál tippeket mondanak, de közben hozzáteszik, hogy olyan mintha svédek énekelnének; szóval érzik a furcsaságot.

A magyar hallgatók között is voltak, akik csodálkoztak, hogy ti magyarok vagytok.

Sebő: A magyar közönség kevésbé hallja ki, hogy mi nem angol anyanyelvűek vagyunk, sokan algoritmus alapján találnak rá a zenékre mondjuk a Spotifyon, tehát nem úgy, mint akik már hallottak rólunk valamit, és ezáltal tudnák, hogy amúgy magyarok vagyunk. A nevünk miatt egyébként sokan még arra is gondolnak, hogy orosz zenekar vagyunk.

A koncertekről úgy nyilatkoztatok, hogy „bekapcsolódnak menjenek az emberek a koncertre, ne kikapcsolódnak”. Számotokra mi ad bekapcsolódást?

Gergő: Nekem most 9 hónapos a kislányom, szóval ő egy folyamatos bekapcsológomb az életemben, hiszen az

apaság által is sokat tanulok, közel maradok a lényeghez. A hétköznapokban arra törekszem, hogy minél kevesebb zaj menjen be az elmémbe, minden nap olvasok egy-két órát, ez leföldel. A könyvek, a zenélés, a dalszerzés, az alkotás, a zenehallgatás tud igazán bekapcsolni.

Sebő: Én olyan beállítottságú vagyok, hogy az alkotás, a zene által tudok kapcsolódni a mélyebb rétegekhez. Próbálok tudatosan a jelenre figyelni, a pillanatokat, az apró örömeiket megélni. Szeretek tudatosan „bambulni”, szemlélődni. Emlékszem, gyerekkoromban sokszor rám szóltak, hogy ne bambuljak, pedig ez a helyzet egy apró, módosult tudatállapot, ahol az ember jelen van, de mégis kicsit máshol van. Ilyenkor máshogy forog az ember agya. Itt vagyok, a tekintetem a távolba réved, de közben megszabadulok a körülöttem levő zajtól. Ezen kívül a zenehallgatás, de leginkább az alkotás az, ami megtölt, az általam alkotott dalaimok játszásával egyszerre vagyok jelen, de egyszerre vagyok teljesen máshol.

Vannak példaképeitek? Mi ad nektek inspirációt?

Gergő: Nekem főleg az olvasott szövegek adnak inspirációt: Hamvas, Pilinszky, Weöres, a kortársak közül Halmi Tamás, Jónás Tamás, Oravecz Imre, illetve édes-

anyám, Hegedűs Gyöngyi is ír verseket, ezen felül a bölcséleti hagyományokból a Biblia, a keleti hagyományokból a védikus irodalom, Buddha beszédei érintenek meg, szóval elég széles körből szoktam olvasni. Azért szeretek ezekkel a szöveghagyományokkal foglalkozni, mert azokat a kérdéseket feszegetik, amelyek engem is érdekelnek, és jó látni, hogy hasonló gondolatok foglalkoztatták már az elődöket is.

Sebő: Személy szerint nem szeretek inspirációkról és példaképekről beszélni, rengeteg művészt vagy gondolkozót tisztetek és szeretek, de valamiért nem tudok úgy tekinteni rájuk, mint inspiráció vagy példakép, mert azt érzem, hogy mindenkinek a saját útját kell megtalálnia. Engem sokszor nem enged a saját utamra koncentrálni, hogyha másnak az útját próbálom példaként magam elé tenni, általában csak szorongóvá tesz ez a helyzet.

Mit lehet tudni a következő lemezről?

Gergő: Tavasszal kezdjük el felvenni az új lemezt és a *Partért kiáltó*hoz hasonlóan ez is magyar nyelvű anyag lesz, hangzásvilágában és mondanivalója terén szintén a harmadik lemezhez fog kapcsolódni. A *Partért kiáltó* című lemez eléggé a víz köré lett felépítve, a víz mint szimbólum itt is meg fog jelenni, de a hegy, az erdő, a fák, a madár még nagyobb hangsúlyt fognak kapni.

Az új lemez felvétele mellett tavasszal koncertturnéra is indultok.

Sebő: Igen, ez lesz az eddigi legkiterjedtebb európai turnénk: Hollandia, Svájc, Németország, Ausztria és Szlovákia is az állomások között van. A turnétól függetlenül meghívást kaptunk még külön egy holland fesztiválra is, s mivel elég sok külföldi fellépésünk maradt el a járványhelyzet miatt, így már nagyon várjuk. ■

SZERETNÉL JÁTSZANI?

A társasjátékokról rendszerint mindenkinek egy-egy saját, olykor gyerekkori emlék jut először eszébe, olyan, szinte mindenki számára ismert játékok, mint a Monopoly, a Ki nevet a végén?, a sakk, az Uno, a malom, és még sorolhatnánk. Azt a tényt azonban talán már kevesen tudják, hogy a modern társasjátékok piacán évente négyezer új játék jelenik meg és kerül a boltok polcaira. Egyfelől a hatalmas és színes kínálat lehetővé teszi, hogy mindenki megtalálja a neki kedves játékot, ugyanakkor a bőség zavara révén sokszor tanácstalanul állunk a boltok polcai előtt és nem tudjuk eldönteni, melyik is lenne számunka a legjobb választás.

EBBEN A HELYZETBEN NAGY SEGÍTSÉGÜNKRE LEHET A MIT JÁTSSZUNK? VLOG CSAPATA, AKIK A TÁRSASJÁTÉKOK ÚTVESZTŐIBEN IGYEKEZNEK ELIGAZÍTANI BENNÜNKET. YOUTUBE-CSATORNÁJUKON TEMATIKUS, BEMUTATÓ VIDEÓKON KERESZTÜL SZEMLÉLTETIK EGY-EGY TÁRSASJÁTÉK MŰKÖDÉSÉT, ILLETVE AJÁNLÓKON KERESZTÜL SEGÍTENEK KIIGAZODNI A PIAC KÍNÁLTA MEGANNYI JÁTÉKLEHETŐSÉG KÖZÖTT.

Kép: Győri-Nádai Réka

A **Mit Játsszunk?** vlogot 2017 januárjában indította el Győri Zoltán és Győri-Nádai Réka, akik nem mellesleg a Károli-egyetem alumni hallgatói. Zoli tanító-hittanoktató szakon végzett Nagykovácsán, Réka magyar alapszakon és a színháztudomány mesterképzési szakon diplomázott. Ha ellátogatunk a *Mit játsszunk?* YouTube-csatornára, a legjobb ajánlólevelet kapjuk a társasjátékok világához: Réka és Zoli lelkesen, szívvel-lélekkel ajánlják a játékokat, akiknek előadásai hallattán kedvünk támad azonnal játszani és felfedezni

azt a kincseshányát, amit a modern társasjátékok világa rejt.

A beszélgetésre készülve részemre sikerült átadniuk a videók segítségével – teljesen kezdőként érdemes a *Társasjáték Akadémia* című videókkal kezdeni, nagyon hasznosak – a társasjátékok felfedezésére vonatkozó kíváncsiságot. Amikor külön is rákérdeztem Zolinál, hogy amúgy miként lehet még megszerettetni másokkal a társasjátékozást, akkor legnagyobb döbbenetemre azt felelte, hogy ilyet direktben nem lehet. Rögtön

ki is fejtette, hogy a társasjátékozás első számú szabálya az erőszakmentesség, hiszen, ha már valamit kell csinálnom, akkor az már nem játék. „A legfontosabb, hogy példát mutassunk. Attól lesz valami vonzó, ha te is ugyanazt csinálod, mint amit szeretnél, hogy a másik is csináljon – vagyis, ha játszol” – magyarázza Zoli. Hozzáteszi, hogy a legjobb reklám a boldog ember, ezért a meghíváson, a játékra invitáláson kívül nincs több dolgunk – elég, ha látják, hogy örömmel leljük játék közben. A parancsra való felszólítás általában csak gátakat szül,

akkor tud igazán flow-élmény kialakulni, ha önszántamból megengedem magamnak, hogy most játsszak.

Ha megvan bennünk az őszinte kíváncsiság és lelkesedés a társasjátékok iránt, akkor Zoli elsőként mindenképpen a tapasztalatszerzést javasolja. Szakmai véleménye szerint semmiképpen se a boltba rohanjuk először vásárolni valamit, hiszen annyi fajta és féle játék közül választhatunk, hogy nem éri meg esetlegesen egy számunkra nem megfelelő játékot megvenni, aztán a polcra feltenni – porosodni. A Magyar Társasjátékos Egyesület által szervezett alkalmakon játékmester segítségével meg tudjuk ismerni és ki tudjuk próbálni a társasjátékokat, mely tapasztalat alapján magunkat is megfigyelhetjük, és feltehetjük a kérdést: vajon hogyan éreztem magam játék közben? Zoli első pozitív társasjátékélményeit is az egyesület által szervezett alkalmakon szerezte. Elmondása szerint hatalmas előny, hogy nem az újdonsült játékosnak kell kibogarásznia a játékszabályokat, hanem erre ott van a játékmester, aki még a felmerülő kérdéseinkre is felelni tud. „Olyan játékosokkal játszhattam együtt, akik szintén ott ismerkedtek meg a játékokkal, majd a pozitívumok, a sikerélmények után kíváncsiság és izgalom fogott el, hogy akkor milyen más lehetőségek vannak még ebben?” – meséli emlékeit, melyek nagyon meghatározók lettek, hiszen azóta ő is játékmesterként, vloggerként és társasjáték-tervezőként a társasjátékok világában tevékenykedik.

Zoli trénerként workshopokat is tart, illetve a Budapesti Metropolitan Egyetemen trénereknek játékmesterséget is tanít, ugyanis – elmondása szerint – a helyes, tudatos játékválasztás kulcsfontosságú, sokan sajnos úgy használnak játékot, hogy nem volt más ötletük. „Tudatosítanám, hogy vannak bizonyos folyamatok, melyekhez egy jól választott játék nagyon komoly eredményt tud létrehozni. Kontraproduktív, ha szeren-

csétlen a játékválasztás.” – hangsúlyozza, majd hozzáteszi: „A játékot gyakran egy köhöz szoktam hasonlítani. A kő nem feltétlenül rossz vagy jó dolog, a kontextusa válogatja.” A tudatos játékválasztás tehát nyerő lehet, s így szakmai tanácsa is elsősorban az, hogy járjunk utána annak, hogy milyen helyzetet fogunk teremteni az adott játékkal, hiszen minden kontextusfüggő: egy kiskanállal is feláshatom a kertet, azonban nem célravezető. Zoli tanácsa egyetemes, nem csak trénereknek szól, hanem állítása szerint a leghétköznapibb helyzetben sem elhanyagolható a tudatos játékválasztás.

A társasjáték azonban több mint pusztán szórakozás, a közismerten közösségformáló erején kívül akár még mentálhigiénés hatása is lehet. Bár a játék önmaga jutalma, ugyanakkor játék közben sok mindent megtanulhatunk saját magunkról, a másik emberről is. Zoli rávilágít, hogy a játék hozadéka egyfajta önismeret, emberismeret. Kifejti, hogy „ha van bennünk nyitottság, akkor elképzelhető, hogy halk hang formájában magától érkezik egy üzenet önmagunkról a játék közben vagy a játék végén”. Zoli egyébként mindenkit arra bátorít, hogy ha ilyet tapasztal, akkor hangosítsa ki, tegye traszparenssé ezt az érzést, amely lehet, hogy „felkavaró” volt, vagy „nagyon szokatlan, de meglepő”, mégis ezek nagyon hasznos visszajelzések lehetnek önmagunk felé. Indirekt módon ugyanis

terápiás hatása lehet minden játéknak. Zoli ugyanakkor felhívja a figyelmet arra, hogy minden játékba elsősorban „a játék kedvéért érdemes belekezdeni, hiszen a játék akkor igazi játék, ha nincs mögötte tudatos döntés”. Akár tekinthetünk erre a hozadékra plusz pontként is, amivel az életünkben csak nyerhetünk.

Az önismereti utak mindig is komoly helyet foglaltak el Zoli életében is. A diploma után egy évig önkénteskedett, megpályázott egy önkéntes diakóniai évet az Egyesült Államokban. Elmondása szerint egykeként – akinek sok mindent előre csomagolt az élet – meg kellett birkóznia azzal, hogyan boldogul egyedül a nagyvilágban. Ahogyan a társasjátékok során bizonyos helyzetekbe kerül a játékos, úgy Zoli ebben a döntésében tudatosan olyan helyzetbe hozta magát, hogy csak magára számíthatott. A komfortzónából, a kényelemből kilépve új szituációban találta magát. „Sok probléma megtalált abban az évben, amikből viszont életre szóló tapasztalások születtek. Voltak közte fájdalmas emlékek is, mégis ma már csak nyereségként tekintek rá.” – meséli. Főiskolai éveire visszagondolva eszébe jut Dr. Nagy István, a Tanítóképző Főiskolai Kar akkori dékánja, aki mindig azt mondta nekik, hogy: „*az a hely, ahol soha nem esik az eső, az a sivatag*”, így ma már tudja, hogy a fájdalmas időszakok is nagyon termékenyek tudnak lenni a későbbiekben.

Foto: Györfi-Nádai Réka

Kép: Győrinádai Réka

Zoli introvertált exhibicionista lévén már felsőfokú tanulmányai során tudta, hogy emberekkel szeretne majd valamilyen módon foglalkozni. Elmondása szerint a Pedagógiai Kar (Zoli idejében még Tanítóképző Főiskolai Kar) korábbi oktatója, Debreczeni Tibor drámapedagógus munkássága nagy hatással volt rá: „nagyon sok gondolatot nyitott ki bennem, és beigazolódott, hogy alapvetően egy introvertált exhibicionista ember vagyok. Nagyon könnyű nekem más emberek elé kiállnom, a diplomám kézhezvételekor azonban körvonalazódott bennem, hogy a megszokott, szervezett keretek között kevésbé szeretnék tanítani, de az, hogy mégis csak emberekkel foglalkozhassam, az mindig is szempont volt”. Habitusához nagyon közel áll a színészi szakma is, nem csoda, hogy improvizációs színészként is dolgozik az *Itt és Most Társulatban*. „A színészi szakma tekintetében is sok minden érdekelt, például a mesterség több technikai része is, pl. hogyan álljunk ki, a helyes artikuláció stb. A mai napig életem része az improvizációs színház, ami a játékokon alapszik. Sokat meríték mint tréner, coach, előadó azokból a mesterfogásokból, amit az improvizációs színházban sajátítottam el – nagyon szeretem csinálni” – teszi hozzá.

Ahogy a színház, úgy a társasjátékok is az élet szövetéből táplálkoznak, s párbeszédre indíthatnak. Lehetőséget teremtenek, hogy a hétköznapi

szabályrendszerekből, keretből kilépve kicsit más lehessen az ember – ha szeretne. Zoli azonban itt is hangsúlyozza az önismeret és önazonosság fontosságát, hiszen „ahhoz, hogy hatékonyan tudjunk működni, tudnunk kell, hogy mik azok a helyzetek, amik számunkra komfortosak és az is fontos, hogy tudatosan tudjunk eltérni ezektől a helyzetektől is. Önismeret nélkül az élet más területén is diszkomfortos lesz a lét, ha nem a megfelelő helyen vagyunk”. A társasjáték tehát helyzetbe hoz: érezhetem magam nagyon jól vagy nagyon rosszul is egy játékkalomban során, de ebből akár még tanulhatok is, ha felteszem magamnak a kérdést, hogy miért érzem így magam? Ha a felgyülemlett energiát konstruktív oldalra csoportosítjuk át, akkor az segíthet nekem, illetve másoknak is. Kifejezetten célzott terápiára nem használná Zoli a társasjátékozást, viszont receptre írná mindenkiné, hogy sokat játsszon.

Egyetemi közösségek részére is kiváló szabadidős tevékenység lehet a társasjátékok választása, azonban első körben az együttműködésen alapuló kooperatív játékokat ajánlja Zoli, hiszen egy új közösség/klub elindulásakor még viszonylag kevés információnk van a másik emberről. Két ember között minden a bizalomról szól. A konfrontatív játékok kikezdi ezt a kezdeti bizalmat, ezért nem ajánlott rögtön velük indítani, azonban, ha már kialakult a bizalom, ha biztonságos

környezetben érezzük magunkat, akkor jöhetnek konfrontatívabb játékok is. Egy klub akkor jó, ha gazdag kínálatot ad. A játékosnak viszont joga van tudni, hogy milyen játéktípusra ül le, vált jegyet. Interaktív műfajnál különösen fontos, de ha elmész egy koncertre, akkor sem mindegy, hogy Kaláka vagy Slayer koncertre mész.

A játék mindenkié – bár korhatáros besorolás létezik a társasjátékokra vonatkozóan – nincsenek külön csak fiúknak vagy lányoknak ajánlott darabok. A közízlés bizonyos populáris témákat inkább ajánlj egyik vagy másik nemnek, a mechanizmusok tekintetében azonban nincs ilyen megkötés. Zoli például szeret a *Szendergő hercegnők* című játékkal játszani annak ellenére, hogy rózsaszín dobozban van és elsősorban lányos játéknak tűnhet. Ilyen látszólagos ellenmondásnak tűnhet, hogy viszont Zoli feleségének, Rékának a *Szénre fel!* című németországi bányászjáték a kedvence – ezért is jó választás a társasjáték, mert univerzális! A végére pedig álljon itt egy nyári programajánló: 2019 óta minden évben *Mit Játsszunk? Pikniket* szervez Zoliék csapata a Margitszigeten, augusztus utolsó vasárnapján, délután 3 és 6 óra között. A piknik apropója a közös társasjátékozás, ahol tavaly is több mint 400-an játszottak együtt. Az esemény során nincs játékmester, viszont lehetőségünk van másoknak játékokat mutatni, tanítani, illetve megismerkedni új játékokkal és új emberekkel. Nincsenek elvárások, csak legyünk nyitottak és élvezzük az együtt töltött időt. A szervezők nyereményjátékkal is készülnek, tehát izgalomban és élményekben nem lesz hiány. ■

A MIT JÁTSSZUNK? CSAPATÁRÓL AZ ALÁBBI HELYEKEN OLVASHATOK:

AMIKOR EGY PAP KILÉP A KOMFORTZÓNÁJÁBÓL

SZÓLJ BE A PAPNAK! – ÚJRA BUDAPESTEN

A formabontó kocsma- és fesztiválmiszió budapesti újraindulásának lehettünk tanúi február 28-án este, a Grundon. Templomi szószék helyett a kocsma bárpultjánál ültek a papok, akik nem papoltak nekünk, hanem feltehattük a kérdéseinket „Hol van Isten a bajban?” témában. Ezúttal Fischl Vilmos evangélikus lelkész, Czap Zsolt római katolikus pap, Káposztásné Horváth Tünde, a Károli egyetemi lelkésze és Tóth Gabi énekesnő voltak a meghívott vendégek.

A rendezvény budapesti szervezőjével, Vígh Tamás református teológussal ültünk le egy kávéra, hogy többet megtudjunk a teltházás újratekintő alkalom előzményeiről, és a soron következő eseményekről.

Anno Debrecenben csatlakoztál a csapatához. Hogyan kerültél a budapesti rendezvényszervező csapatba?

Debrecenben tanultam református teológiát, és ott csatlakoztam a Szólj Be a Papnak! csapatába, körülbelül egy évvel a mozgalom indulását követően. Eleinte a technikai feladatokat intéztem, majd egyre jobban bevonódtam az ötletelésbe is.

A diploma megszerzése után idén augusztusban kaptunk a feleségemmel egy lehetőséget, hogy a Szent Gellért tér környékén hozzunk létre egy új gyülekezetet, ami leginkább a kávézók és galériák célközönségét igyekszik megszólítani. Így kerültünk Budapestre és adta magát a lehetőség, hogy bekapcsolódjak a budapesti Szólj be a papnak! események szervezésébe.

Milyen felekezetek kötődnek a Szólj Be a Papnak! mozgalomhoz?

A vitaestek szervezésébe bekapcsolódott a Református Kulturális és Közéleti Alapítvány, a római katolikus Háló Egyesület és a Hetvenkét Tanítvány Mozgalom is. Csúry Csaba barátunk révén pedig az evangélikus és görögkatolikus egyházzal is tartjuk a kapcsolatot. Jelenleg ezekkel a felekezetekkel működünk együtt, de

próbálunk nyitottak lenni az ökumené jegyében más felekezetek irányába is.

A Károli is kapcsolódik hozzátok valamilyen módon?

Igen, Bársony Márton (a KRE Egyház és Társadalom Kutatóintézet volt intézetvezetője, jelenleg a Károli Interdiszciplináris Akadémia igazgatója - a szerk.) révén, aki egy személyben a vitaestjeink állandó moderátora. Káposztásné Horváth Tündét sem véletlenül hívtuk meg a beszélgetésre, mint a Károli egyik egyetemi lelkészét.

Továbbá az önkéntes csapatba szeretettel várjuk azokat az egyetemistákat, akik részéről van nyitottság a szervezési feladatok segítésében, de akár a blog felületünk is nyitott a vendégszerzők számára, mert ahogy említettem, a Szólj Be a Papnak! egy önkéntesen működő szervezet. Mindenki annyit tehet bele, amennyit szeretne.

Miért pont kocsmaiban rendezitek az eseményeket? A kocsmák a templom ellenpontja?

A Szólj Be a Papnak! két irányon halad: az egyik nyaranta a fesztiválmisszió, a másik az évközbéli kocszmisszió.

A kocszmissziót és a templomot lehet ellenpontként is értelmezni, de inkább azt mondanám, hogy a kocsmák annak a szimbóluma, hogy a papok képesek kilépni a komfortzónájukból azért, hogy a vallás iránt érdeklődők is képesek legyenek kilépni a sajátjukból. Ahogyan a pap kilép a templomból és elmegy a kocsmába, ami neki nem komfortos helyszín, ugyanígy egy-egy résztvevő is kilép a komfortzónájából azért, hogy nyilvánosan kérdezni, akár 130 ember előtt is. Ehhez egyrészt óriási bátorság kell, másrészt sokszor olyan személyes kérdések hangzanak el, ami tabudöntőgető hatású.

Mi úgy hisszük, hogy az egyház egyik nagy kihívása napjainkban, hogy egy-egy pap

vagy lelkész kilépjen a templom falai közül, hogy frissen megtértekkel újítsa meg a gyülekezet életét. Olyan ez, mint amikor egy elhasznált levegőtérbe kívülről ventilátorral fújunk be friss levegőt. A bent lévő levegő felpezsdül az újonnan beérkező frissességtől. Természetesen mindez nem csak emberi tényezőn múlik, sokkal inkább a Szentlélek Isten áldásán.

Miért Tóth Gabira esett a választás a február 28-i eseményen?

Tóth Gabi sok kritika érte az elmúlt időszakban a szereplései miatt és olyan kritikus kommentzővel szembesül napról-napra, mely egy zenész életében biztosan krízishelyzetet okoz. Így feltételeztük, hogy a „Hol van Isten a bajban?” kérdés számára is aktuális lehet.

Erre visszaigazolást is nyertünk az eseményen, mert elmondta, hogy milyen kihívásokat él át a közösségi média felületeken. Próbáltunk Gabinak teret adni, hogy a kritikák legfőbb kiindulópontjáról, a vallásos meggyőződéséről beszélhessen és ezúton is nagyon hálásak

vagyunk neki az őszinte nyitottságáért. Ehhez csak adalék volt, amit az eseményen mesélt a személyes életéről, hogy 18 évesen kapott egy orvosi diagnózist, miszerint nem lehet gyermeke. Majd évekkel később mégis megadatott neki a csoda, hogy anya legyen.

Miért tartjátok fontosnak, hogy világi személyeket is meghívjatok papok és lelkészek mellett?

Azért szeretjük, ha van „világi” személy is a válaszadók között, mert az egyházon belül kialakult egy sajátos, teológiai nyelvezet, ami miatt sokszor érthetetlenek vagyunk mások számára. A nem papi válaszadók sokszor visszabillentik a beszélgetést a valóságba. Továbbá ha valaki egyházi szemüveg nélkül nézi a mai világot, akkor könnyebb kapcsolódási pontot tud nyújtani a közönség számára.

Korábban Debrecenben tartottunk egy sorozatot hit és tudomány témakörben, ekkor volt, hogy több világi szakember is ült a kerekasztalnál. A tudományosabb téma megkívánja, hogy az adott szak-

„A VILÁGON NYOMORÚSÁGOTOK VAN, DE BÍZZATOK:
ÉN LEGYÖZTEM A VILÁGOT.”

SZÓLJ
BE
A
PAPNAK

JÁNOS EVANGÉLIUMA 16,33

terület hiteles képviselője is megszólal-
hasson, hiszen a papok elsősorban a hit
és a teológia szakemberei, nem más
tudományágaké.

**Mennyire nyitottak a kocsmák az ilyen
jellegű eseményekre, amikor komoly
kérdésekről van szó? Nem riasztja
el a tulajdonosokat attól, hogy teret
adjanak a rendezvénynek?**

Alapvetően nyitottak, viszont viszonylag
kevés kocsmának van olyan befoga-
dóképessége, hogy Tóth Gabi közön-
ségéhez mérten legalább 100 fő helyet
tudjon foglalni. Ha nagy az érdeklődés,
akkor kihívás, hogy megfelelő méretű

és elrendezésű helyszínt találjunk.
Szerencsére a Grund nyitott a kezdemé-
nyezésünkre.

Ezzel párhuzamosan azzal is próbálko-
zunk, hogy sörözős hangulatot teremtsünk
alapvetően keresztény helyszínen. Ezért
szervezünk minden esemény után egy
„Csapolj a pappal” utóalkalmat az S4-
ben, ahol az asztaltársaságokat egy-egy
lelkész vezeti, így sokkal közvetlenebbül
lehet beszélgetni vallási kérdésekről. Úgy
látjuk, hogy az ilyen alkalmak jó kap-
csolóelemek lehetnek egy-egy keresztény
közösség irányába való lépésnek. A Szólj
Be a Papnak! nagy kihívása napjainkban,
hogy hogyan tudjuk az érdeklődőket egy-

egy gyülekezethez vezetni, amennyiben
van nyitottság mélyebb lelki kérdések
irányába.

**Milyen eseményekkel, témákkal
készültök az idei évre? Tényleg
nincsenek tabuk?**

Minden hónap utolsó hetében tervezünk
egy vitaestet valahol Budapesten. Még
nincsenek lefixálva a helyszínek és a
válaszadók, de az előzetes tervek szer-
int március végén *Pszichológia: korunk
ópiuma* címmel lenne egy vitaest. Ápri-
lisban a *Bűnös test!?* lenne a téma a nemi
szerepekről, szexuális irányultságról.

Májusra tervezünk egy eseményt *Mihászna egyház?* címmel az egyház társadalmi felelősségvállalása kapcsán.

Szólj Be a Papnak! a nevünk, ami önmagában is provokatív. Nem csak arra adjuk meg a lehetőséget, hogy valaki provokálja a papokat, vagy beszéljen egy csipkelődő kérdéssel, hanem mi is szeretnénk provokálni a közönséget vagy a nagyközönséget az interneten, hogy ha valahol, akkor itt tényleg be lehet szólni. Van egy bejártott szófordulatunk, hogy „Kérdezd a papokat kötetlenül, tabuk nélkül!” – ehhez tartjuk is magunkat.

Mik voltak számodra a legizgalmasabb témák?

Az érdeklődésem legtöbbször a művészeti irányokba mutatott. A Covid alatt tartottunk egy online eseményt keresztény zenéről a Szikra Projekt Stúdiójában, de korábban Debrecenben volt egy K-Pont Feszt nevű mini összművészeti fesztiválunk, mely során az Apolló Moziban filmvetítéseket is tartottunk. Képzőművészeti témáról is volt már szó ilyen alkalmon, ahová elhívtuk Huszti Zoltán atyát, aki egyszerre római katolikus pap és festőművész. A továbbiakban is szeretnénk a kulturális és művészeti témák iránt nyitni, de most a tavaszi időszak inkább a hit, tudomány és más népszerű témák megmozgatásáról szól.

Milyen ismertebb nevekkel szerveztek eddig eseményeket?

Gundel-Takács Gábor és Süveges Gergely is volt már moderátorunk, illetve az FTC korábbi vezérszurkolója, Hamburger Ádám válaszadónk a budapesti focis témájú eseményen. Debrecenben Szögyényi László kempo grappling Európa-bajnok válaszolt papokkal együtt a kérdésekre. Cyla (Kajdi Csaba) is volt már meghívott, az elmúlt időszakra visszatekintve viszont Tóth Gabi volt a legnagyobb név.

Mitől függ, hogy mekkora közönséget tudtok megmozgatni?

Ez egy összetett kérdés, amit mi sem értünk mindig teljesen. Egy húzónév, egy népszerű helyszín, vagy egy provokatív téma is fel tudja kelteni az érdeklődést. Ezen kívül van egy olyan mérőfaktor, amit próbálunk kijátszani: sokszor posztolunk az interneten saját készítésű mémeket, amelyek interakcióiból valamennyire látszódik az érdeklődés. Ezek alapján körülbelül lehet látni, hogy mi az a téma, ami provokálja, mosolyra fakasztja az embereket, vagy egy kicsit talán sérti az önérzetüket. A különféle érdeklődések hálózatából lehet látni, hogy az emberek szíve mire dobban meg leginkább.

Hosszú távon nem feltétlenül cél, hogy a résztvevőket tekintve 100 pluszos eseményeket szervezzünk. Talán több kisebb létszámú alkalom még jobban tud működni, mivel a Szólj Be a Papnak! akkor a leghatékonyabb, ha olyan különböző embercsoportokat tud megszólítani, akiknek megvan a saját arculatuk. Erre jó példa, amikor a küzdősport témájában csináltunk egy eseményt Debrecenben, és egy MMA-s edzőterem tatamijára ültünk le beszélgetni a papokkal és a már említett Szögyényi Lászlóval közösen. Könnyebb felkelteni az érdeklődést is, ha jelen van az adott közösség vezetője, legyen az akár küzdősport edző, zenész, művész vagy egyetemi professzor.

Az internetes közösségi médiumok mennyire engednek teret a keresztény szervezetek tartalmainak?

Hiába mondjuk azt, hogy bármit feltölthetsz a YouTube-ra, vagy bárki lehetsz az Instagramon, mert minden felületnek megvannak a maga játékszabályai. A YouTube-kompatibilis tartalomnak is van egy külön műfaja, megfelelő ritmusú, zenei betétekkel, kreatív videovágással készült tartalmak működnek leginkább.

Az Instagram esetében, ha rákeresünk a top influenszerekre valamelyik nyílvántartásban, akkor van egy tematikus szűrő, hogy mely témában pörögnek leginkább a profilok. Megvan az a kb. 20 téma – lehet az zene, öltözködés, fitness –, amiben influenszer lehetsz. Ha most azt mondanám, hogy holnaptól sztárpap akarnék lenni, akkor igencsak bajban lennék, mivel a vallás nem tartozik bele az influenszer kompatibilis témakörökbe, így kénytelen lennék edzős videókat megosztani vagy vegán életmódra váltani, extrém esetben sminkeket reklámozni. Innentől viszont már nem a lelkes létről szólna a profil, hanem valamely felvett identitásról, így gyorsan célt tévesztene a tartalomgyártás. Arról nem is beszélve, hogy a vallási jellegű posztok mennyire kényes terület. Volt olyan pap, akinek zárta a profilját a TikTok, mert vallási tartalmakat osztott meg. Sok olyan téma van a valláson kívül, ami egyszerűen nem jelenik meg a közösségi médiában, mert arról alapvetően nem divat beszélni. Nagyon nehéz ezt a falat áttörni, igaz nem lehetetlen. Ezen felül minél erősebb pénzügyi érdekek állnak az adott platform háttérében (az Instagramon és YouTube-on is egyre több reklámot látunk), annál nehezebb megőrizni a tartalomgyártási szabadságot. Emiatt sincs kiterjedtebb közösségi média jelenléte a Szólj Be a Papnak! mozgalomnak.

Korábban voltak élő közvetítések az eseményeinkről Facebookon, de a debreceni csapat direkt állította le őket a Covid végével, hogy ne arra motiváljuk az embereket, hogy otthonról benézzenek az élőbe 5-10 percre. Nem szeretnénk megadni az embereknek azt a lehetőséget, hogy inkább nem jönnék el. Aki kíváncsi, vegye a bátorságot és jöjjön el az eseményre, kérdezzen személyesen. ■

#KREatív: hallgatói alkotások

P I S L Á K O L Ó

Néma unalom
Mely kioltja a lélek apró lángjait,
S magunkba nézve
Nem találjuk régi terveink.

Múltkor megpróbáltam
Kirándulni, sétálni újra a szirten.
Érezni akartam,
Hogy megint gondolkodom, érzek, élek.

De közbeszólt,
Felvillant, pittyogott, rezgett;
Insta, Facebook
S további hasznos appok ezre.

Csak ezt az egyet
Nyitnám meg fontossága végett,
Ám legördül ő;
„Kijött egy sorozat újabb része.”

Megy le a nap
És a táj megmutatja sötét oldalát,
Egyetlen fény csak
Az arcomat láttató médium, de fejemben félhomály.

Novák Franciska

tanító

III. évfolyam

Seffer Valentina

alumni hallgató alkotása

S Z Ü R K E

Szürke világban szürkének kell lenned,
Szürke légtérben szürke úton menned.
Szürke szavakat szürke fülek hallják,
És önmagukat mind szürkének vallják.

Szürke álmodat szürkületben érd el!
Szürke magányod szürke padlón térdel.
Szürke vágyaid szürkébbé emelnek,
Szürke tettekért a szürkék felelnek.

Szürke színek több mint 50 árnyalat,
Szürke háton nézd a szürke szárnyakat!
Szürke munkádat szürke ingben végezd,
Szürke mondatra mindig szürkét kérdezz!

Szürke szívedben szürke emlék éljen,
Szürke szobában szürke gyermek féljen.
Szürke virágnak szürke szirmát szagold,
Szürke tantárgyat csakis szürkén magolj!

Szürke szerelmet láss a szürke párban:
Szürke hercegnő s herceg szürke várban.
Szürke érzéseket szürke szívvel vallj,
Szürkén szüless, szürkén élj és szürkén halj!

Solti Kata

tanító

III. évfolyam

VIRÁGOK

A hullámozó zöld tengerben megannyi virág,
Mindegyik szép a maga módján:
Szelíd kék, vad vörös,
Veszélyes tüskés s lágyan selymes.

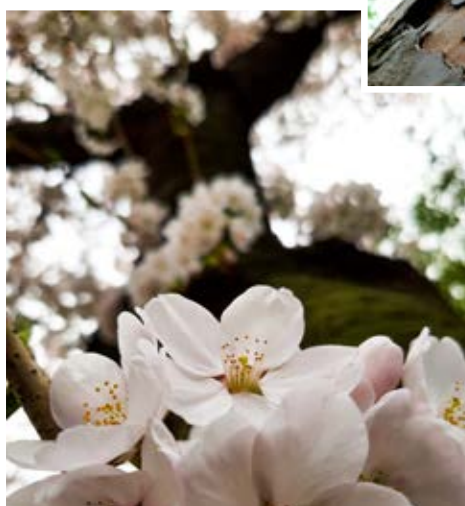
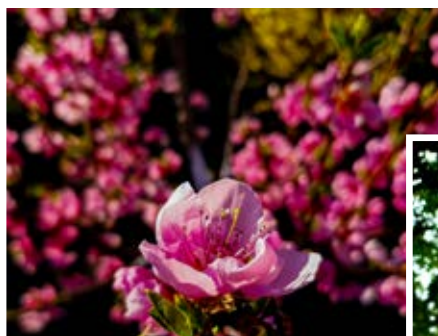
Hogy melyiket választod az a Te döntésed,
De tetteid jól gondold meg.
Ha leszakítasz egyet s otthon elülteted,
Gondozd, öntözd, ápold, de mindenekelőtt,
Szeresd.

Ha nem öntözöd a virág meghal,
Szirmai egyenként elhervadva lehullanak
S többé nem fog neked virágozni...
Egy halott virágot már késő lesz öntözni.

Azonban, ha minden nap öntözöd,
Meghálálja, ha vele igazán törődsz.
Úgy fog virágozni ahogy senki másnak,
Csak neked fogja kinyitni szirmai,
Neked fogja elmesélni az álmait s vágyait,
Te leszel a kertész, aki előtt minden csodáját felfedi.

Kári József

osztatlan tanári mesterképzés
I. évfolyam

Wollent Máté képei
pszichológia
I. évfolyam

TELJES NAPFOGYATKOZÁS

Nagy Krisztián

jogász
III. évfolyam

IROMÁNY

Fekete ital pihen káoszt öltött asztalon,
ezernyi rongyosra olvasott könyvkupac,
hever a házban mindenhol,
mint a sírgödrökben a csontkupac.
Mozdulatlanok mégis útban vannak.

Átrágtá magát betűket, számokat, szavakat rejtő,
titkos világba vezető kapuin,
amik most elfeledve pihennek valahol.
Saját világába vezető átjárót kezd nyitni,
melyet reményei szerint elfogad a szerkesztő.

Lassan, mint egy kényes macska gépel a kéz,
a szavak száma nő, de az idő egyre csak elvész.
Kezdeti néhány szóból, lesz ezeregy oldal.
De a naiv szem nem látja a munkát mögötte.
Az ital elfogyott, a billentyű elkopott.

Elkopott, mint a cipő talpa, mely megjárta a parkettet.
Mégis megérte, elkészült az iromány.

Oláh Georgina
gazdálkodási és menedzsment
II. évfolyam

D É L I B Á B

Régóta perzsel a nap,
Éget, hogy bőröm majd felhasad.
Csontig hatoló fájdalom,
Ereimben lüktet, azt mondja kibírom.

Én mindig úton vagyok,
Már valahol messze járok.
Ismeretlen a cél, mi magához húz,
Egy délibáb, mi a távolból nyúz.

Óvatos léptekkel haladj!
Hamis képet tükröz a Nap.
Egy óvatlan mozdulat és a biztosnak tűnő talaj,
Homokká válik a talpad alatt.

De elég bolond vagyok, hogy ez ne érdekeljen,
Hisz élénken élsz még emlékezetemben.
Csak azt nem veszem észre, hogy a kép mit elém vetítesz éppen,
Már magam mögött hagytam régen.

Hibáztathatom ezért szívemet?
Legfeljebb csalfa szememet.
Nem látta az igazságot, mire vágyott,
A csillogó délibáb elvakított.

És ha rólad van szó újra és újra megtörténik,
Minden apró csapdába beleesik.
Hisz azt hittem a végzetem feléd vezet,
De már magamat sem ismerem, nemhogy téged.

Nehezen engedlek, mert ebben a zavaros világban,
Olyan voltál nekem, mint egy pohár víz a szárazságban.
De ideje elfogadnom, bármit is hoz az élet,
Délibáb maradsz te, és az emléked.

Tudod régóta perzsel a Nap,
Éget, hogy bőröm majd felhasad.
Csontig hatoló fájdalom,
Ereimben lüktet, azt mondja kibírom.

És még mindig úton vagyok,
Fogalmam sincs merre járok.
Ismeretlen a cél, mi régóta vár rám,
Mit tehetnék hát, megyek tovább.

Feszty Borbála

nemzetközi tanulmányok
I. évfolyam

ÁPRILISI REGGEL

akvarell 30x40 cm

Tutor Zsuzsanna alkotása
tanulmányi ügyintéző (ÁJK)

**H Á B O R Ú B A N H A L L G A T N A K
A M Ú Z S Á K**

Háborúban hallgatnak a műzsák.
Csókos szájukat összeszorítják,
pillájuk minden robbanásra rebben,
s álmukban kiabálnak.
Szívük vérrögöket szállít,
vénájuk fuldokol,
érrendszerük göröngyökbe markol.

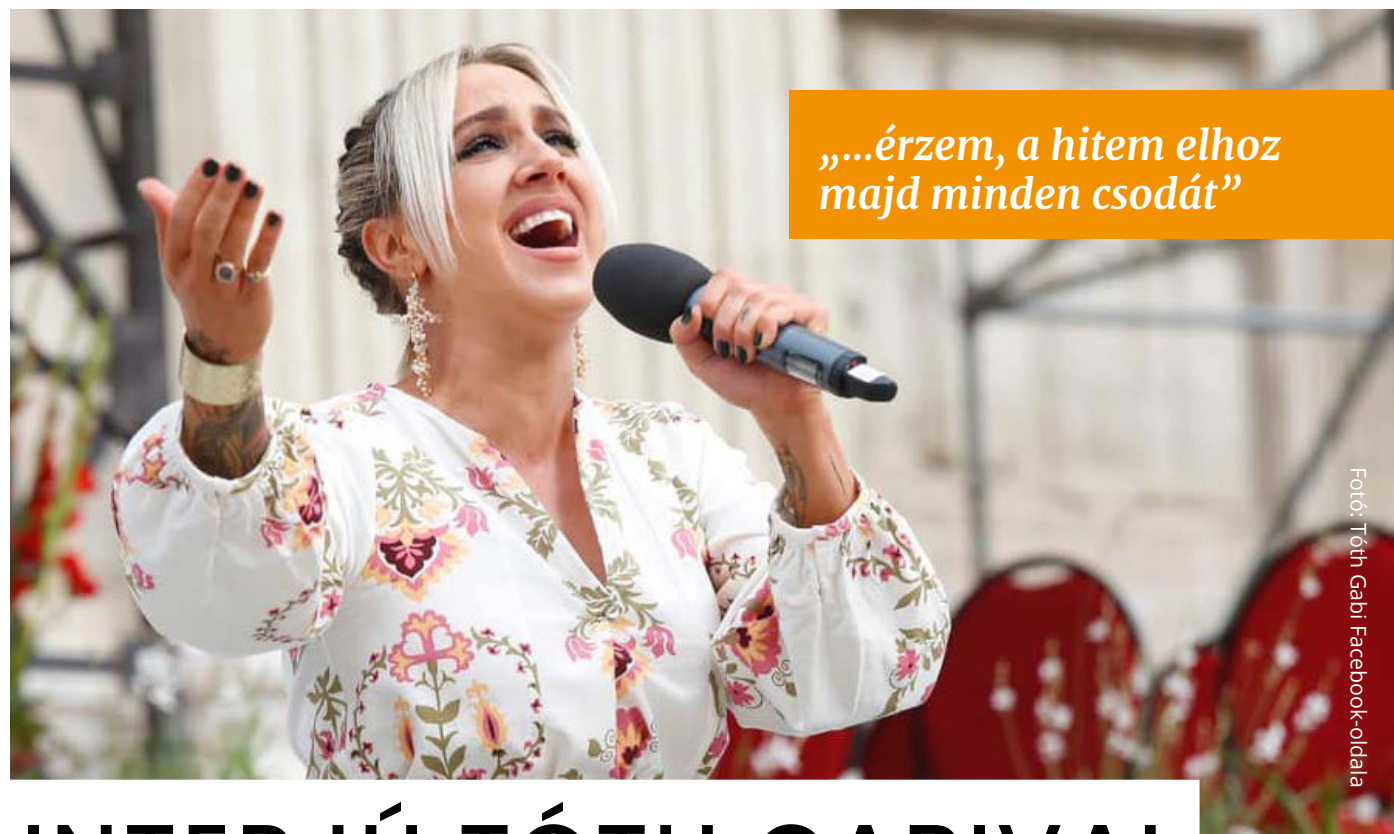
Háborúban hallgatnak a műzsák.
Könnyben úszik a szemük,
nem mozdul ihletszóró kezük,
bénán csüng, s kiesik belőle:
véső, toll, ecset és hangjegyek.
Arcuk sápadt,
nem fűti képzelet.

Háborúban hallgatnak a műzsák.
Bőségzsákjuk összezárva,
menekülésre készen a sarokban áll.
Hova futhatnak, hol kaphatnak menedéket?
Ki fogadhatja be őket?
Mely égtáj, mely föld, mely szív?
Batyujukkal hol lelnek helyet?

Háborúban hallgatnak a műzsák.
Hangjuk a néma ember zokogása,
a haldoklók hörgése, a sebzettek jajongása,
vértelen ajkukon hangtalan artikuláció.
Te befogadod őket?
Szíved ágya alá bebújhatnak?
Lantjuk húrja fájón ... megszólalhat-e ott?

Márton András

KRE épületgondnoka

„...érezem, a hitem elhoz
majd minden csodát”

Foto: Tóth Gabi Facebook-oldala

INTERJÚ TÓTH GABIVAL

A Szólj Be a Papnak! eseményén találkoztunk az énekesnővel, aki a lelkészek mellett vette a bátorságot, és állta a beszólásokat. Most kifejezetten az utóbbi időben bekövetkezett művészi irányváltás mélyére ástunk, hogy fény derüljön a népzene felé fordulás és az egyházi szerepvállalás okaira.

Milyen csodákat éltél át életed során, melyekre hálaival tekintesz vissza?

Az első csoda, hogy édesanyám világra hozott és életben maradtam, hogy aztán esélyt kapjak a saját szárnybontogatásaimra. A megszületés csodáját addig nem éli át az ember, amíg a saját gyermeke meg nem születik és általa átéli a saját születését. A következő csoda akkor következett be, amikor felfedeztem az Istentől kapott ajándékot, hogy van zenei érzékem, ami egyben ritmusérzék, és az, hogy hallás után tisztán tudok énekelni. Miután felfedeztem ezeket a csodálatos ajándékokat, a szeretetnyelvem a zene és a néptánc lett. A kettő összekapcsolódik, mivel a tánchoz is kell ritmusérzék. Ezek a kifejezőeszközök segítettek át a nehezebb időszakaimon: a gyerekkori csínytevéseken és a kamaszkori nehézségeken. Hálas vagyok értük, és csodának élem meg őket. Olyan időszak is volt, hogy az adottságomat nem csodának éltem meg. Kellott idő, hogy életem csodái össze-

álljanak egy gyönyörű puzzle-ba, mert volt olyan időszak, hogy a hitemet egy kicsit elvesztettem – de inkább nagyon. Lázadtam és azt éreztem, hogy nincs velem a Jóisten, mert sorozatos kudarcok értek. Ilyenkor az embernek nagyon nehéz megtartani a hitét – több éven át tartó betegségeken, sikertelenségen, szerelmi bánaton, barátok elvesztésén, haláleseten át. Ilyenkor megkérdezi az ember, hogy hol van Isten a bajban? Amikor benne vagyunk, nem látjuk, hogy igazából ezeket nem Isten teszi velünk, hanem más erők is dolgoznak, és a mi belső, Istentől kapott erőnk és tisztaságunk dönti el, hogy a csodákat melyik oldalon éljük meg: tiszta fényben vagy zord sötétben. Inkább az előbbit választottam, a tiszta fényt.

Gyermekkorodban milyen kapcsolatot volt a kereszténységgel? A szüleid elvittek templomba?

Az anyai nagymamám vitt folyamatosan

templomba egészen kicsi, 4-5 éves koromtól kezdve addig, amíg be nem kerültem a *Megasztárba* (szerk.: a TV2 egykori tehetségkutató műsora), tehát minden vasárnap a templomban ültem. Eleinte a 8-as miséken vettem részt, mert a mama azokra járt, aztán örültem, hogy a diákmisékre mehetek, amik később kezdődtek. A hitem szerves része volt a miséken való részvétel, valamint a nagypapám elvesztése a hatodik születésnapom előtt egy-két nappal. Nagyon furcsa élmény volt gyerekként, amikor először megcsapott a halál szele, mert egy gyerek nem érti a van és nincs közötti különbséget. A nagymamám elsöprő, filmbbe illő szerelemben élt a nagypapámmal. Emlékszem, hogy mindig turbékoltak, megtartották a kamaszokra jellemző első lángoló szerelmüket. Egyszer csak elment a papám, és a mamám a hitbe menekült, hogy fel tudja dolgozni ezt a traumát. A mama engem is átsegített a Biblia és a keresztény hit alapjai által azon, hogy a papa már nincs, úgy,

hogy segített megértetni velem a halál fogalmát. Valószínűleg ezért lett olyan mély gyökerű, szerves része az életemnek a vallás és a hit. Annyira természetes részem lett, hogy hihetetlennek tartom, hogy ez valamiféle különlegesség, hogy erről beszélünk. Evidencia volt az istenhitem, illetve ez egy intim dolog is volt, mert erről nem sokat beszéltem. Főleg a szüleink generációjában alakult ki, hogy erről nem beszélünk, mert átéltek olyan viszontagságokat, amikor nem gyakorolhatták nyíltan a vallásukat. Például a nagymamám olyan pozícióban dolgozott a tanácsnál, hogy szembe kellett volna mennie a rendszerrel ahhoz, hogy ezt vállalhassa. Ha vállalta volna, akkor sem gyakorolhatta volna tisztán, hanem komoly kontroll alatt, ezért inkább megtartotta magának. A hit annyira szerves része volt az életünknek, hogy nem is beszéltem róla, de az Eucharisztikus

Kongresszuson való szereplésemre kapott reakciók döbbsentettek rá arra, hogy erről beszélünk kell, mert majdnem, hogy egy keresztényüldözés zajlik most emiatt.

Mi a tapasztalod: tényleg van ma keresztényüldözés?

Főleg az elmúlt évek mutatják azt, hogy van keresztényüldözés. Mindig is jelen volt, csak kisebb-nagyobb hullámokban tört felszínre. Volt, amikor békén hagytak minket, de volt, amikor üldöztek és ilyenkor mutathatja meg az egyház azt az összetartó erőt, ami a közösség és Isten kapcsolatában rejlik.

Milyen pozitív, illetve negatív hozadéka van annak, hogy felvállalod keresztény identitásod?

Amikor megkerestek, hogy az Eucharisztikus Kongresszus önkéntes hírnökeként vállaljak szerepet, egy percig sem fordult meg a fejemben, hogy ennek bármi negatív hozadéka lehet. Annyira nem készültem a hihetetlen mértékű támadás-cunamira – ami az eseményt követte –, hogy egyáltalán nem tudtam vele mit kezdeni. Nagyrészt negatív hozadékaik voltak. Megmutatkoztak az ateisták, akiket teljesen elfogadok és tiszteletben tartok azzal együtt, hogy nem hisznek Istenben. Hiszem, hogy mindenkit el kell fogadnunk, mert ezt tanítja Jézus. Főként azt mutatták meg, hogy milyen elveszettek és mennyire félhetnek, ha nincs egy alapidentitásuk, ami nekem a családi gyökereimből leledzik, és mérhetetlenül hálás vagyok érte.

Szülőként milyen módon neveled vagy tervezed a gyermeked keresztény hitre való nevelését?

Elsősorban a keresztény ünnepeket és a rájuk való készülést tudom szülőként átadni a gyermekemnek. Nagyon fontosnak tartom a készülődést, hogy a gyermek megtanulja az ünnep jelentőségét. Ezen kívül azokat az alap imákat adom át, amiket gyermekkorban először tanul meg az ember – mint a Miatyánkot és a Hiszekegyet. Estéknként, altatás közben szoktam tanítani ezeket az imákat, illetve a születésétől kezdve szoktam neki csángó imadalokat is dúdolni.

Van olyan keresztény lelkész, akit követsz és hallgatod a tanításait?

Böjte Csaba atyát emelném ki, mert hosszú ideje nagyon sok erőt adnak az írásai és a tanításai. Ő ismeretlenül is ismerősömmé vált, de a kongresszuson nagyon sok kedves emberrel és teológussal találkoztam. Zsufa Tünde nagy segítséget nyújtott, ahogy kitartott mellettem, illetve az *Az én szívem* klipjében is szereplő András atya tanításait követem. Az *M5 Ez itt a kérdés* című műsorát szoktam nézni, ahová rendszeresen meghívják papokat, teológusokat, egyházi magazinok főszerkesztőit, és a keresztényüldözés témáját is szokták boncolgatni. Ezek a beszélgetések rop-

Fotó: Tóth Gabi Facebook-oldala

Fotó: Tóth Gabi Facebook-oldala

pantul feltöltene, mert azt érzem, hogy nem vagyok egyedül. Személyes kapcsolataim az Eucharisztikus Kongresszus által alakulhattak ki. Örülök, hogy a közösség részévé válhattam. Megtisztelő volt, hogy Erdő Péter bíboros oklevéllel tüntetett ki a szerepvállalásomért. A vele való találkozás is erős pozitív hatást gyakorolt rám. Valahogy ebben a közösségben a legnehezebb időkben éreztem a legnagyobb biztonságot.

Milyen életesemények erősítettek meg a hitében?

Egyrészt a halállal való találkozás, ami 18 éves koromban következett be. Nem jó, hogy ilyen fiatalon kellett átélnem, de egy életmentő műtét kapcsán csapott meg a halál szele. Isteni csoda volt, ahogyan a kórházba kerültem, amilyen kezekbe kerültem, ahogyan Isten jelezte nekem, hogy gond van. Meghallottam, hogy nem akármilyen sima fájdalmam van, hanem súlyos gond, amivel küzdök. Ezeket mind, és azt is, hogy itt lehetek, isteni gondviselésnek tartom. Erőt adott a tudat, hogy Isten szeret és védve vagyok. Az ezt követő egy-két évben olyan szabadon és

félelemmentesen éltem, hogy semmiféle rettegés nem tudott elfogni. Később jöttek a trauma-feldolgozási folyamatok, mert az esetet csak túléltem, nem pedig feldolgoztam. Vissza-visszajöttek rossz képek ebben az időszakban, de meghatározó pontja volt az életemnek, amikor újjászülettem. Másrészt Hannaróza fogantatása erősített meg a hitemben, hiszen isteni csoda, hogy egyáltalán itt lehet velünk. A műtétem után, 18 éves koromban meddőnek nyilvánítottak. Az ember idősebb korában fogja fel, hogy ez mit jelent, és akkor kérdezi meg Istent, hogy miért kapta ezt. Próbáltam keresni a pozitív válaszokat, de amikor láttam a barátaim gyermekvállalását és családdá formálódását, akkor a traumatikus élményeim újra megjelentek. Amikor kiderült, hogy babát várunk, és megszületett Hannaróza, az teljesen megszilárdította a hitemet, onnantól kezdve meginghatatlannak érzem azt. Ezeket a csodákat nem lehet sejt szinten megmagyarázni. Egyértelműen Isten műve, hogy folyamatosan gondot visel ránk. Sokszor lehet ijesztő az élet azoknak, akik elvesznek a saját félelmeikben. Az emberileg megmagyarázhatatlan tör-

ténések megrémítik azokat, akik nem hisznek. Nagyon sokan azért ateisták, mert megijesztik őket a csodák. Nem készültek fel a kézzelfoghatatlanra, mert az ego azt teszi velünk, hogy mindent a saját kezünkben, kontroll alatt akarunk tartani. Amikor megcsap minket Isten szele azzal, hogy ez nem mindig sikerül – mert vannak dolgok, amikre nincs hatásunk – akkor észlelhetjük a jelenlétét. Imádkozom azokért, akiket főként az egojuk vezérel, hogy sikerüljön azt egyensúlyban tartaniuk.

A Szólj Be a Papnak! eseményén is említetted a próbatételeket.

Igen, nekem is meg kellett küzdenem a próbatételekkel. A húszas éveim elején éreztem azt, hogy az ördög liheg a nyakamba. Rendkívül nehéz időszak volt, mélypontokat éltem meg, iszonyatosan féltem, de akkor is volt mellettem segítség. Amikor azt éreztem, hogy nem bírom egyedül, akkor mások is mondtak értem imát.

Mi jelenti ma a legnagyobb kihívást?

A legnagyobb kihívást az jelenti számomra, hogy az emberek azon sztereotípiáit, amiket a keresztényekkel szemben fenntartanak, leküzdjük. Álszentség lenne azt mondani, hogy az egyházon belül nincsenek negatív példák, viszont a társadalom ezeket még jobban felerősítette, ami által megbélyegzett egyházi személyeket. Egyrészt az egyház múltból hozott, „kocka” felfogása egy olyan sztereotípiára, ami elijesztheti a fiatalokat és gátolhatja a megújulást, az egyház nyitottságát. Azt látom, hogy az egyház nyitottsága megvan. Kihívás, hogy az emberek fejében is kialakuljon egyfajta nyitottság abból a szempontból, hogy van arany középút. Az a személy is lehet hívó, aki nem minden vasárnap ül a templomban, vagy nem imádkozik minden este magáért és az embertársaiért. Fontosnak tartom a felpörgött hétköznapi életben bemutatni, hogy a hitünk velünk lehet anélkül, hogy emiatt mások kirekesztenének. Ez az egyik legfőbb küldetésem. Kemény feladat, mert minden át van politizálva. Ha azt állítom magamról, hogy keresztény vagyok, akkor rám fogják, hogy egy párthoz húzok. Politikai belemagyarázás nélkül szinte nem lehet nyilatkozni. Évek során sikerülni fog a keresztény identitást úgy átadni a fiataloknak, hogy azt érezzék, hogy ez egy menő dolog. Hinni menő.

Egyre jobban összefonódik a művészi önkifejezésed az értékrendeddel. A zenédben miként jelenik meg a hitvallás és mi vele a célod?

Istentől kaptam ezt az adottságot, de rajtam múlik, hogy tisztán bánok-e vele. Ha már az adottságot Istentől kaptam, sokszor a dallamokat is Ő adja. Én csak egy csatorna vagyok. Egy hű szolga, aki igyekszik minél tisztább csatornaként létesülni ezen a világon, hogy Istent szolgáljam, és átadjam azt az üzenetet, amire az embereknek éppen a legnagyobb szükségük van. Onnantól kezdve, hogy ezt a csatornát magamban is sikerül a lehető legtisztábban tartani, úgy érzem, hogy minden a helyére kerül és minden dallam Istentől jön – nem fel-

tétlen belőlem. Ez egy ajándék. Ha nem bánunk jól vele, elveszik, mert nem adják ingyen. Pont ez a legszebb az egészben. Ha Isten megbíz minket bizonyos feladatokkal – legyen az éneklés, vagy egy cég irányítása, vagy bármilyen más területen végzett munka – akkor nem véletlenül minket bízott meg vele, és minden erőt megad hozzá. Ez a legfontosabb: olyan nincs, hogy azt érezzük, hogy nem bírjuk el, mert akkor nem nekünk adták volna ezt a feladatot.

Kik a példaképeid?

Mindenki, aki bátor és felvállalja önmagát a nehézségek árán is. Például az apósom is példaképem, amikor eldönti, hogy kivágja az óriási diófát, ami már nem terem gyümölcsöt. Kivágja és a

helyére újat ültet, amit életben tart, hogy az termést hozzon. Számomra ez is példaértékű. Nem kell mindig arra gondolni, hogy a példa az, aki kiáll és nagy tömegeknek szól. Az apró hétköznapi dolgokban kell példát mutatni. Ha a gyerekem elesik, negyvenszer is feláll és megy tovább. Látom benne az erőt és a kitartást. Látom a férjemet is, ahogy aprólékosan dolgozik és összeállít egy gyönyörű tál ételt. Példaértékű, hogyha valaki valamit eltervez, bátran megküzd érte és megteremti. Minden hétköznapi dolog inspirál. ■

Fotó: Tóth Gabi Facebook-oldala

KÁROLI GÁSPÁR UNIVERSITY OF THE REFORMED CHURCH IN HUNGARY:

A VITAL PARTNER IN GLOBAL CHRISTIAN HIGHER EDUCATION

In this article we interview Dr. Shirley J. Roels, Executive Director of INCHE (International Network for Christian Higher Education) and talk with her to learn more about this professional network and the outstanding relationship between INCHE and Károli Gáspár University.

Q: What is the purpose and role of INCHE?

INCHE is a network of Christian universities, colleges, and individuals, on six continents that share a common mission. Together we serve Jesus as Lord by fostering the development of Christian higher education worldwide. The network began during 1975 when Bennie van der Walt, a prominent Christian philosopher in South Africa, organized the first conference. He sought to engage worldwide colleagues in mutual learning about Biblically based worldviews and their implications for teaching, learning, and scholarship. From that meeting, a network of senior leaders in Christian higher education evolved.

Q: What does this network do to serve Christian higher education?

We focus on three primary tasks: to inform, connect, and equip our members.

First, we inform our worldwide members about trends and changes in Christian higher education. We publish news stories about innovative programs, new senior educational leaders, and fresh resources. For example, in the most recent issue of the INCHE newsletter, we announced Prof. Dr. László Trócsányi as your new university rector. We described his background, the process through which the Reformed Church of Hungary proposed his selection, and his official appointment by President János Áder. It is important that our global members learn about new university leaders; and it is instructive for them to understand how the church is involved with university leadership decisions.

Second, INCHE seeks to connect university leaders with their peers in other nations. In our online directory, each university has a designated liaison to communicate from and to INCHE on behalf of their university. Prof. Dr. Peter

Balla, now your vice-rector for spiritual matters, is the INCHE liaison for Károli Gáspár University. Liaisons encourage educators to know more about INCHE resources and connect with other INCHE leaders across the world.

Third, through in-person conferences, webinars, podcasts, and quarterly newsletters, we equip members for robust academic leadership that is deeply Christian. Also, INCHE conferences result in scholarly publications that are read across and beyond our network. For example, a special issue of the journal Christian Higher Education published papers about Christian vocation that originated in the 2016 INCHE Europe conference; and in 2023 we will publish scholarly papers from the 2022 INCHE Europe conference. Further, the INCHE quarterly newsletter always contains an academic feature. In our March 2022 issue, we focused on a new book entitled *Living Vocationally: The Journey of the*

Called Life by interviewing the authors.

Q: As Executive Director of INCHE, in what tasks do you engage each day?

Every day I have the joy of informing, connecting, and equipping our members on six continents. Of course, this means that I author many emails, participate in multiple Zoom calls, research educational dynamics in our global regions, write grant proposals, and work with donors. I also coordinate our volunteer leaders across INCHE worldwide regions. It is important for INCHE Europe members to learn from the Christian hopes and practices of leaders in Africa, Asia-Oceania, Latin America, and North America while educators elsewhere learn from and pray for INCHE members in greater Europe. I work to heighten shared knowledge. Then we can support each other and honor God. God has loved this world from its creation, renewed it through the death and resurrection of Jesus Christ, and continues to govern the natural world and all its peoples through the Holy Spirit. Daily, I am privileged to be a steward in this work.

Q: INCHE and Károli have had a close relationship for many years. How has this cooperation developed?

In 1993, INCHE Europe was hosted in Debrecen, Hungary; and then in the later 1990s, as an academic dean, I participated in the development of your university's partnership with Calvin University, a U.S. INCHE member. Then in 2002 your university hosted the network's European members in Budapest. Later, we benefitted from your university's leadership during the INCHE Europe 2016 conference when Prof. Dr. Peter Balla was an INCHE board member; and in January 2018 he hosted INCHE Europe leaders to plan for our most recent conference as well as next steps in Europe. INCHE is grateful to Károli Gáspár University for its steadfast willingness to host our latest INCHE Europe conference. After your university first offered this possibility, we planned for an April 2020 conference. Then due to the pandemic,

we postponed it until April 2022. Through many changes, Károli Gáspár University kept its promise to INCHE.

Q: When the INCHE Europe conference was held at Károli this April, what was the central theme of the conference? Why are these conferences important for challenges that our world currently is facing?

The theme of our April 6-8, 2022, conference was Building Community in Fractured Societies: Challenges for Christians in Higher Education. In January 2019, INCHE Europe leaders selected this theme as they considered the fragmentation of purpose, meaning, worldview, and knowledge that has occurred in Europe since the Enlightenment. The goal was to provide insights into the macro, meso, and micro levels of Christian being, learning, and working as we found cooperative strategies for Christians in community. Technologies are enabling new communities while we also rebuild historic ones. Through both paths, we can strengthen a network of thoughtful and practical European Christians. Given unfolding circumstances in eastern Europe, this theme seems more important now than when we first adopted it. We glorify God when the world flourishes, humans understand themselves as God's image bearers, and we serve as agents of peace and justice. Now we must maximize signposts of the victory over sin and evil that God has already guaranteed through Christ Jesus. We must form students and shape scholarship that can thwart cynicism and rebuild God's shalom instead of despair. This conference is a springboard for the next chapter of INCHE Europe as we live into new European realities. We work to ensure that European Christian thinking and living are vibrant forces for healing and leading in the years ahead.

Q: What are INCHE Europe's next steps?

We have an emerging opportunity to engage the theological legacy of Abraham Kuyper, a Reformed theologian of powerful influence in the Netherlands

just over a century ago and founder of the Vrije Universiteit. Twelve volumes of his writings now are translated from Dutch to English. New opportunities are emerging to engage his thinking as part of our continuing professional development.

Also, in greater Europe and the U.K., currently INCHE members are comparing their teacher education programmes. INCHE will aid them in learning the Christian heritage of thinkers such as Jan Amos Comenius, also a refugee, while pondering Christian research about digital education. INCHE hopes to bring European leaders in teacher education into mutual partnership so that they think strategically about the role of Christian universities in educating teachers to serve children and youth. Since INCHE also is working on teacher education initiatives in Sub-Saharan Africa, Australia, and New Zealand, there are other INCHE members with whom to confer from across the world.

And, of course, there will be another INCHE Europe conference in the future!

Dr. Roels, thank you for the interview and I wish you all the best for future INCHE plans. ■

DR. SHIRLEY J. ROELS
Executive Director of INCHE
(International Network for
Christian Higher Education)

TÉGED IS VÁR A KIDA!

A KÁROLI INTERDISZCIPLINÁRIS AKADÉMIA
TEHETSÉGGONDOZÓ PROGRAMJA

👍 interdiszciplináris képzésekkel

👍 négy képzési műhelyben

👍 kiválósági ösztöndíjjal

👍 hazai és nemzetközi előadókkal

kínál naprakész tudást és nemzetközi kapcsolatrendszert

**LÉGY TE IS RÉSZE EGY ÖSSZETARTÓ
KERESZTYÉN ÉRTELMIÉGI KÖZÖSSÉGNEK!**

Bővebb információ, jelentkezés:

2022. MÁJUS • TAVASZ

KÁROLI

KÁROLI GÁSPÁR REFORMÁTUS EGYETEM
HIVATALOS HALLGATÓI FOLYÓIRATA

magazin

[karoliegyetem](#)

[karoli.gaspar.reformatus.egyetem](#)

[karoligasparegyetem](#)

[KaroliEgyetem](#)

[károligáspáruniversity](#)

K R E

Károli Gáspár Református Egyetem

[WWW.KRE.HU](#)